

CESTY SE ROZCHÁZEJÍ

VERONICA
ROTHOVÁ

AUTORKA BESTSELLEROVÉ SÉRIE DIVERGENCE

Cesty se rozcházejí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Veronica Rothová
Cesty se rozcházejí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

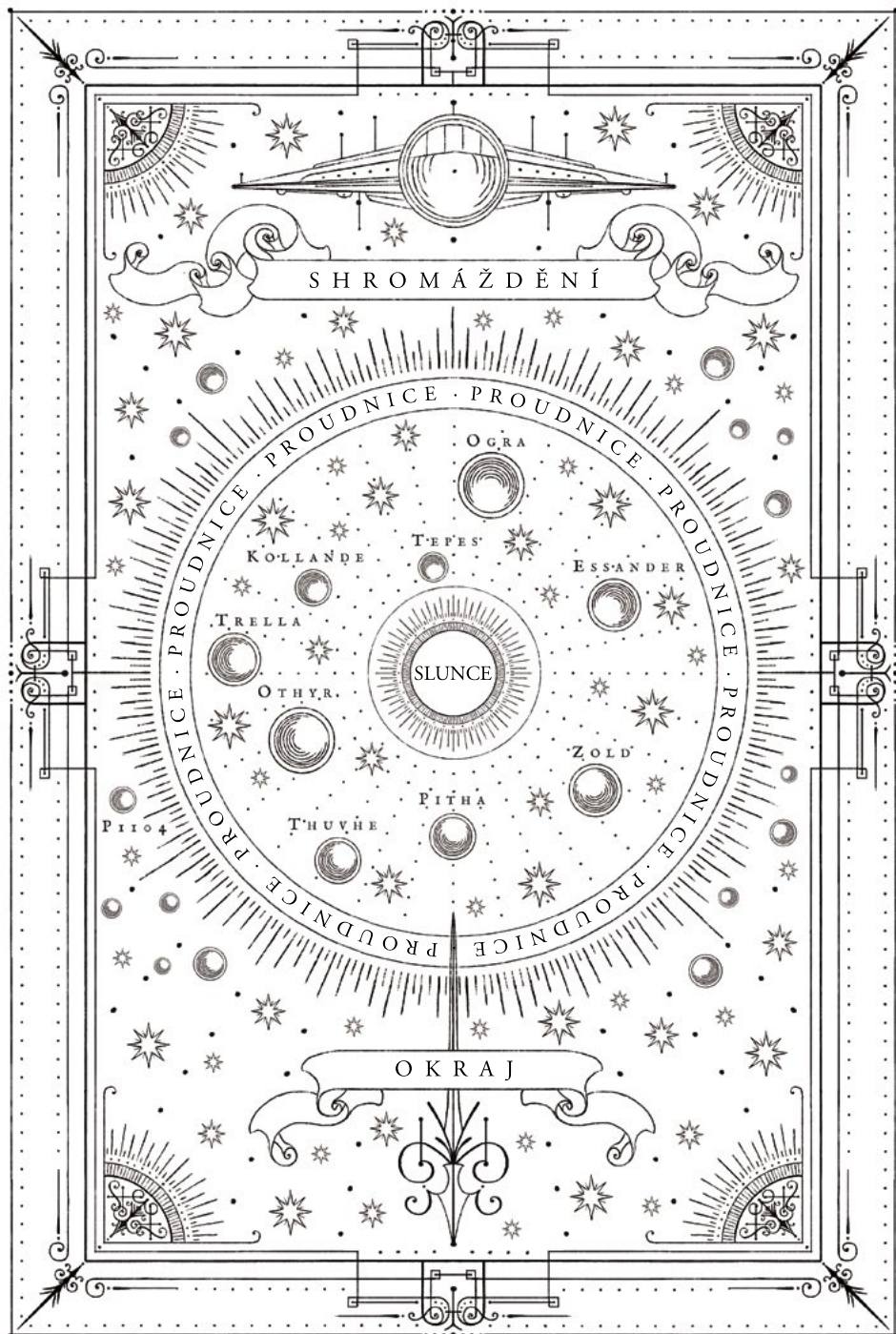

ALBATROS MEDIA

CESTY
SE
RŮZCHÁZEJÍ

VERONICA
ROTHOVÁ

*Mému otci Frankovi, mému bratru Frankiemu a mé sestře Candice:
V našich žilách nekoluje stejná krev, ale mám obrovské štěstí,
že jsme jedna rodina.*

PROLOG – EIJEH

„Proč ten strach?“ ptáme se sami sebe.

„Protože po nás jde a chce nás zabít,“ odpovídáme si.

Kdysi nás děsilo, že jsme se oba ocitli ve dvou tělech zároveň, ale od té doby už uplynulo několik cyklů a my jsme si zvykli, protože i naše dary proudu se rozplynuly a sloučily do toho podivného nového daru. Dnes už víme, jak předstírat, že jsme dva různí lidé, ale když jsme o samotě, rádi se uvolníme a necháme pravdu vyplynout na povrch. Jsme jeden člověk ve dvou tělech.

Nevíme, kde jsme, ale už nejsme na Ureku. Plujeme vesmírem, hlubokou temnotou, kterou protíná jen namodralá proudnice.

Jen v jedné z našich dvou cel je okénko. Je to úzká komora s tenkou matrací a lahví vody. Druhá cela je skladiště, kde to štiplavě páchne dezinfekcí. Je tady tma, jen ventilační mřížkou ve dveřích, které jsou teď zavřené, sem proniká aspoň něco z tlumeného světla na chodbě.

Současně si protahujeme dvě ruce – jednu kratší a snědou, druhou dlouhou a bledou. Ta první nám připadá lehčí, ta druhá těžká a neohrabaná. Z jednoho těla už droga vyprchala, ve druhém ještě trochu působí.

Jedno srdce ztěžka buší, druhé tluč pravidelně.

„Chce nás zabít,“ říkáme si. „Je to jisté?“

„Tak jisté jako osudy. Chce, abychom nebyli.“

„Osudy.“ V tom slově zní disonance. Tak jako člověk dokáže něco zároveň milovat i nenávidět, milujeme a nenávidíme osudy. Věříme v ně, ale zároveň nevěříme. „Jak to říkala naše matka?“ Máme dvě matky, dva otce, dvě sestry. Ale jen jednoho bratra. „Přijmi svůj osud a smíř se s ním, anebo...“

„Anebo se jím nechej rozdrtit, tak to říkala,“ odpovíme si. „Protože všechno ostatní je klam.“

Shithi. Sloveso. Thuvhesky: „moci/směti/museti“

KAPITOLA 1 CYRA

Lazmet Noavek, můj otec a bývalý krutovládce Šotetu, byl už přes deset cyklů považován za mrtvého. Během první pouti po jeho skonu jsme mu vystrojili pohřeb – poslali jsme do vesmíru jeho staré brnění, protože tělo nebylo.

A přesto můj bratr Ryzek, uvězněný na palubě téhle nákladní lodi, prohlásil, že *Lazmet Noavek pořád žije*.

Matka mu někdy říkala „Laz“. Nikdo kromě Yliry Noavek by si to nikdy nedovolil. „Lazi,“ řekla jakoby nic, „nech to plavat.“ A on ji poslechl, pokud ho nekomandovala moc často. Respektoval ji, přestože jinak nerespektoval vůbec nikoho, ani své vlastní přátele.

Ona ho dokázala obměkčit, ale vůči všem ostatním byl... Jak to jen říct?

Můj bratr, který byl od počátku svého života měkkota a až později se zatvrdil do té míry, že byl schopen mučit vlastní sestru, se od Lazmeta naučil, jak někomu vyříznout oko. A taky jak ho uchovat v konzervačním nálevu, aby neshnilo. Než mi došlo, co vlastně obsahují ty sklenice vystavené ve Zbraňovém sále, chodila jsem se tam na ně dívat, jak se třpytí na policích vysoko nad mou hlavou. Bílé koule se zelenými, hnědými a šedými duhovkami v nich plavaly jako rybičky v akváriu, které se tlačí k hladině a hledají tam kousky krmení.

Můj otec nikdy nikomu nic neuřízl vlastníma rukama. Ani nerozkázal, aby to udělal někdo jiný. Použil svůj dar proudu, aby ovládl jejich těla a donutil je udělat si to sami.

Smrt není jediný způsob, jak člověka potrestat. Můžete mu taky zadělat na noční můry.

Když mě vyhledal Akos Kereseth, byla jsem na navigační palubě malého vesmírného plavidla, mířícího někam pryč od mé domovské planety, kde se můj lid, Šoteti, ocitl na prahu války s Akosovým národem Thuvhe. Seděla jsem v kapitánském křesle a pohupovala se sem a tam, abych se uklidnila. Chtěla jsem mu říct, co mi prozradil Ryzek, že můj otec – pokud to *byl* můj otec, pokud Ryzek opravdu byl můj bratr – je naživu. Ryzek byl podle všeho pevně přesvědčen, že mezi námi dvěma žádné pokrevní pouto neexistuje, že ve skutečnosti nepatřím k rodu Noavek. Proto jsem podle něj nedokázala otevřít genetický zámek, kterým zabezpečil své komnaty, a proto se mi ho nepodařilo zavraždit, když jsem se o to poprvé pokusila.

Ale nevěděla jsem, jak začít. Od otcovy smrti? Od toho, že se jeho tělo nikdy nenašlo? Od toho hlodavého pocitu, že si s Ryzkem jsme tak málo podobní, že nejspíš vůbec nejsme příbuzní?

Akos taky nevypadal, že by mu bylo do řeči. Rozložil na podlaze mezi kapitánským křeslem a stěnou příkrývku, kterou našel někde na lodi, oba jsme se tam natáhli a bok po boku zírali do prázdnoty. Proudové stíny – moje živoucí, bolestivé nadání – se mi plazily po pažích jako černí hadi a vysílaly mi palčivou bolest až do konečků prstů.

Nebála jsem se prázdnoty. Cítila jsem se proti ní maličká. Jako bych nestála ani za jediný pohled, natožpak za druhý. A v tom se pro mě skrývala útěcha, protože jsem se už tolikrát bála, že jsem schopná způsobit strašnou bolest. Dokud budu maličká a nikdo si mě nebude všímat, nebudu aspoň nikomu ubližovat. Nestála jsem o nic víc než o to, co jsem měla na dosah.

Akos zaklesl ukazováček za můj malíček. Jak se můj dar proudu střetl s tím jeho, stíny pod kůží se rozprchly.

Ano, rozhodně by mi stačilo to, co jsem měla na dosah.

„Mohla bys... říct něco thuvhesky?“ zeptal se mě.

Natočila jsem k němu hlavu. Pořád se díval ven z okénka, jen na rtech mu hrál lehký úsměv. V obličejí měl spoustu pih, zvlášť kolem nosu a také na jednom víčku, těsně pod obočím. Zaváhala jsem s rukou zdviženou jen kousek nad příkrývkou, chtěla jsem se ho dotknout, ale zároveň jsem si chtěla ten příjemný okamžik chtění ještě o něco prodloužit. Pak jsem konečkem prstu přejela po lince jeho obočí.

„Nejsem papoušek,“ řekla jsem mu. „Neštěbetám na povel.“

„To byla prosba, ne povel. Pokorná prosba,“ řekl. „Třeba jen moje celé jméno?“

Zasmála jsem se. „Copak jsi zapomněl, že většina tvého jména je šotetsky?“

„To je pravda.“ Prudce se předklonil a chňapnul po mé ruce, až mu cvakly zuby. Zasmála jsem se. „Co pro tebe bylo nejtěžší, když ses učila?“

„Jména vašich měst, ta mi nikdy nešla přes pus,“ řekla jsem, zatímco mi jednu ruku pustil, aby chytil tu druhou. Všemi prsty mě držel za palec a malíček. Pak mi doprostřed dlaně, na kůži ztvrdlou od jílců proudoseků, vtiskl polibek. Bylo to zvláštní, že něco tak prostého, a zrovna na ruce zdrsněné bojem, dokázalo zaplavit celé mé tělo a rozeznít každický nerv.

Tiše, spokojeně jsem vzdychla.

„Fajn, tak já je řeknu. Hessa, Šisa, Osok,“ recitovala jsem. „Jedna kancléřka prohlásila, že Hessa je samotným srdcem Thuvhe. Jmenovala se Kereseth.“

„Jediná kancléřka z rodu Kereseth v thuvhesanských dějinách,“ dodal Akos a položil si mou dlaň na tvář. Zvedla jsem se na loktu, naklonila se nad něj a mé vlasy se svezly kolem našich tváří jako opona, dlouhé jen na jedné straně, protože druhou tvář mi pokrývala stříbřitá umělá kůže. „To jsem věděl.“

„Dlouhou dobu byly na Thuvhe jen dva rody nadané osudem,“ řekla jsem, „ale přesto, s touhle jednou výjimkou, byla vláda vždycky jen v ru-

kou Benesitů, pokud osud vůbec někoho předurčil jako kancléře. Nepřipadá ti to zvláštní?“

„Možná by nám vládnutí tolik nešlo.“

„Možná vám osud naopak přál,“ řekla jsem. „Možná je trůn jen prokletí.“

„Mně osud určitě nepřál,“ řekl tiše, s takovým klidem, že jsem si skoro ani neuvědomila, jak to myslí. Jeho osud – *třetí dítě z rodu Kereseth zemře ve službě rodu Noavek* – znamenal zradit vlastní domov kvůli mému rodu, sloužit nám a zemřít. To se opravdu jen stěží dalo považovat za příznivou sudbu.

Zavrtěla jsem hlavou. „Promiň, neuvědomila jsem si...“

„Cyro,“ řekl, ale pak se odmlčel a zamračil se na mě. „Ty ses mi vážně omluvila?“

„Znám to slovo,“ odpověděla jsem a na oplátku se zamračila na něj. „Nejsem tak úplně nevychovaná.“

Zasmál se. „Já taky znám essanderský výraz pro ‚odpad‘, ale to ještě neznamená, že bych ho běžně používal.“

„Fajn, beru svou omluvu zpět.“ Cvrnkla jsem ho do nosu, pěkně silou, a když ucukl a rozesmál se, dodala jsem: „Tak jak se essandersky řekne ‚odpad‘?“

Řekl mi to. To slovo znělo, jako by mělo vlastní ozvěnu, jako by se četlo tam a pak zase zpátky.

„Našel jsem tvou slabinu,“ dodal. „Stačí tě jenom provokovat vědomostmi, které nemáš, a tebe to okamžitě rozruší.“

Chvilí jsem o tom přemýšlela. „Asi nevádí, když budeš znát *jednu* mou slabinu... když uvážím, kolik jich máš ty sám.“

Tázavě nadzdvihl obočí a já na něj zaútočila konečky prstů, dloubala jsem ho na levém boku mezi žebra hned pod paží, na pravém zas jen kousek nad pávní, a nakonec do šlachy na zadní straně pravé nohy. Vytipovala jsem si tahle místa, když jsme spolu trénovali – místa, která si málo kryje, anebo kde ho to víc zabolí, když ho zasáhnu –, ale teď jsem ho dráždila

mnohem jemněji, než bych sama od sebe čekala, a místo abych mu působila bolest, jsem ho jenom rozesmála.

Přitáhl si mě na sebe a držel mě v pase. Několika prsty vklouzl za okraj mých kalhot a vyvolal ve mně agónii, kterou jsem dosud neznala, ale vůbec mi nevadila. Opřela jsem se dlaněmi o deku po stranách jeho hlavy a pomalu jsem se k němu skláněla, abych ho políbila.

Zatím jsme si vyměnili jen několik polibků. Já před ním nikdy nepolíbila nikoho jiného, takže to pokaždé bylo nové a objevné. Tentokrát jsem narazila na okraj jeho zubů, přejela po něm a setkala se se špičkou jeho jazyka. Cítila jsem, jak se jeho koleno vsouvá mezi ta má, a lehký dotyk dlaně na šíji mě tiskl blíž, vábil a dráždil. Ani jsem nedýchala, nechtěla jsem tím ztrácet čas, a tak jsem nakonec se rty přitisknutými k jeho krku zalapala po dechu a on se rozesmál.

„Beru to jako dobré znamení,“ řekl.

„Moc si nedovoluj, Keresethe.“

Musela jsem se smát. Myšlenky na Lazmeta a pochybnosti o mém vlastním původu byly najednou pryč. Tady, na lodi plující černou prázdnotou, po boku Akose Keresetha, jsem byla v bezpečí.

A pak se z hlubin lodi ozval výkřik. Znělo to jako hlas Cisi, Akosovy sestry.

KAPITOLA 2 CISI

Vím, jaké to je, když vám před očima umírá vlastní rodina. Nakonec jsem Cisi Kereseth.

Dívala jsem se na otce, když umíral na podlaze v našem obýváku. Viděla jsem, jak Eijeha a Akose odvěkli šotetští vojáci. Pozorovala jsem matku, jak bledne jako prádlo na slunci. Jestli o ztrátě a bolesti ještě něco nevím, nebude toho moc. Jen je neumím projevit tak, jak to dělají ostatní. Můj dar proudu mi to nedovolí.

Proto trochu závidím Isae Benesit, osudem předurčené kancléřce Thuvhe a mé kamarádce, že dovede truchlit. Prožívá své emoce naplno, a potom bok po boku usínáme na zemi v kuchyňce lodi šotetských exulantů.

Když se probudím, bolí mě záda, jak jsem se příliš dlouho opírala o stěnu. Vstanu a protahuju se na jednu stranu, pak na druhou a přitom si ji prohlížím.

Isae nevypadá dobře, což je naprosto pochopitelné. Vždyť je to den, co její sestra Ori zemřela v aréně plné Šotetů, kteří volali po její krvi.

Ani mně se nezdá v pořádku, textura kolem ní je taková střapatá, jako když si nevyčistíte zuby a pak po nich přejedete jazykem. Její oči těkají po místnosti, občas se zastaví na mé tváři nebo těle, ale není to pohled,

kvůli kterému by se člověk červenal. Pokouším se ji uklidnit svým darem proudu, vysílám k ní pohodový pocit, jako když se odmotává přádelno hedvábné niti. Nezdá se, že by to zabíralo.

Můj dar proudu je zvláštní věc. Vlastně ani nevím, jak se Isae cítí, ale cítím to – je to jako textura ve vzduchu. A taky nemůžu ovládat, jak se cítí, ale můžu to aspoň trochu ovlivnit. Někdy k tomu potřebuju pár pokusů, protože musím najít ten správný přístup. A tak místo hedvábí, které nezabírá, zkusím vodu – těžkou, zvolna se vlnící vodu.

Ztráta času. Je příliš uzavřená. Někdy, když člověk prožívá příliš intenzivní emoce, je pro mě těžké se na něj napojit.

„Cisi, můžu ti věřit?“

Můžu. V thuvheštině je to legrační slovo. Je to vlastně *můžu*, *smím* a *musím*, to všechno dohromady, a jenom z kontextu se dá odhadnout, který význam v každém konkrétním případě nejlépe odpovídá. Občas to vede k nedorozuměním, a snad právě proto mimozemci popisují náš jazyk jako „kluzký“. Jednak to bude tímhle, a jednak tím, že mimozemci jsou líní.

Takže když se mě Isae Benesit zeptá mým mateřským jazykem, jestli mi může věřit, sama vlastně nevím, co to znamená. Ale je to jedno, stejně pro ni mám jen jedinou odpověď.

„Samozřejmě.“

„Myslím to vážně, Cisi,“ pokračuje tónem, který opravdu používá jen ve chvílích, kdy něco myslí smrtelně vážně. Mám ten tón ráda, líbí se mi, jak mi jemně hučí v hlavě. „Je tu něco, co musím udělat, a chtěla bych, abys šla se mnou, ale bojím se, že nebudeš...“

„Isae,“ přeruším ji. „Jsem tady pro tebe, ať budeš potřebovat cokoli.“ Zlehka jí položím ruku na rameno. „Jasně?“

„Mlčky přikývne.“

Vede mě ven z kuchyňky a já dávám pozor, abych nešlápla na žádný z nožů. Poté co se tu zamkla, vyházela všechno ze skříněk a rozbila, co jí

přišlo pod ruku. Podlahu pokrývá vrstva skleněných a plastových střepů, útržků látek a rozmotaných obvazů. Asi jí to nevyčítám.

Můj dar proudu mi brání v tom, abych dělala nebo říkala věci, o kterých vím, že by někomu byly nepříjemné. Což znamená, že když můj otec zemřel, nedokázala jsem se rozplakat, pokud jsem nebyla úplně sama. Vlastní matce jsem celé měsíce nedokázala říct skoro nic. Kdybych dokázala rozmlátit kuchyni tak, jak to udělala Isae, pravděpodobně bych to tehdy udělala.

Mrčky ji následuju ven. Míjíme tělo Ori, pečlivě zakryté prostěradlem, pod kterým se rýsují jen ramena, brada a špička nosu. Je to jen otisk člověka, kterým byla. Isae se tam zastaví a zhluboka se nadechne. Připadá mi teď ještě drsnější než prve, jako bych na kůži cítila zrníčka písku. Víím, že ji nedokážu ukonejšit, ale dělám si o ni takové starosti, že se o to musím aspoň pokusit.

Vysílám k ní chomáčky pernatky a naleštěné tvrdé dřevo. Vysílám teplý olej a zaoblený kov. Nic nezabírá. Jen se o ni otírám a sama se drůu o její drsný povrch. Čím to, že na ni *nic* nezabírá?

Na vteřinu zauvažuju o tom, že bych si řekla o pomoc. Akos a Cyra jsou na navigační palubě. Máma je někde na dolních palubách. Je tu dokonce i Teká, Akosova a Cyřina kamarádka od rebelů, spí rozvalená v křesle a za hlavou se jí jako vodopád vlní dlouhé světlé vlasy. Ale nemůžu si říct nikomu z nich. Zaprvé to prostě nejde – kvůli svému daru, nebo spíš prokletí, nemůžu nikoho vědomě uvést do rozpaků – a zadruhé cítím, že by bylo lepší, kdyby se mi podařilo získat si důvěru Isae.

Míříme dolů do chodby, která vede ke dvěma komorám a koupelně. V koupelně je máma, slyším odtud šplouchání recyklované vody. V jedné z těch komor – v té s okénkem, o to jsem se postarala – je můj druhý bratr, Eijeh. Bylo to strašné, když jsem ho poprvé spatřila, tak dlouho poté co byl unesen, a tak drobného ve srovnání s bledým a vytáhlým Ryzkem Noavkem. Člověk by řekl, že jak lidi dospívají a stárnou, měli by být silnější a tlustší. Eijeh ne.

Ve druhé komoře – ve které se skladují všechny čisticí prostředky – je zavřený Ryzek Noavek. Stačí jen pomyslet, že je tak blízko mě člověk, který dal unést mé bratry a zabít našeho otce, a celá se rozechvěju. Isae se zastaví mezi dveřmi do obou místností a já si až teď uvědomím, že míří do jedné z nich. Jen doufám, že to nebude ta Ejehova.

Vím, že technicky vzato to byl on, kdo zabil Ori. Přesněji řečeno: On držel nůž, kterým byla zabita. Ale já svého bratra znám a vím, že by nikdy nedokázal nikoho zabít, natožpak svou nejlepší kamarádku z dětství. Pro to, co se stalo, musí existovat jiné vysvětlení. Určitě v tom měl prsty Ryzek.

„Isae,“ ozvu se, „co máš v...“

Prítiskne si tři prsty na rty a naznačí mi, abych zmlkla.

Stojí přímo mezi dveřmi. Podle toho jemného šumění kolem ní to vypadá, jako by se o něčem rozhodovala. Pak vytáhne z kapsy klíč – zřejmě ho sebrala Tece, když se šla ujistit, že míříme ke stanici Shromáždění – a zasune jej do dveří Ryzkovy cely. Vezmu ji za ruku.

„Je nebezpečný,“ připomenu jí.

„O to se nestarej,“ odpoví. A pak, jako by její přísný výraz na vteřinu zjihn, dodá: „Nedovolím, aby ti ublížil. Slibuju.“

Pustím ji. V hloubi duše se na něj sama chci podívat, spatřit tu zrůdu na vlastní oči.

Otevře dveře. Ryzek sedí opřený o zadní stěnu, rukávy vyhrnuté a nohy natažené před sebou. Má dlouhé kostnaté prsty na nohou a štíhlé kotníky. Překvapeně na ně zírám. Je to normální, aby sadističtí diktátoři měli nohy, které vypadají tak zranitelně?

Jestli z něj Isae má strach, nedává to na sobě znát. Stojí s rukama sepjatýma před sebou a hlavou hrdě vztyčenou.

„Ale, ale,“ prohlásí Ryzek a přejede si jazykem po zubech. „Podobnost mezi dvojčaty mě nikdy nepřestane fascinovat. Vypadáš úplně jako Orieve Benesit. Samozřejmě až na ty jizvy. Jak dlouho je máš?“

„Dva cykly,“ odpoví Isae bezbarvým hlasem.

Mluví s ním. *Mluví* s Ryzkem Noavekem, mým úhlavním nepřítelem, únoscem její vlastní sestry, který má na vnější straně paže vyryté spousty jizev za lidi, které zabil.

„Tak to ještě vyblednou,“ řekne. „Škoda. Vypadají dost zajímavě.“

„Ano, jsem úplné umělecké dílo,“ oduší Isae. „Tím umělcem byl nějaký šotetský vrtejš, který se zrovna přestal přehrabovat v hromadě odpadků.“

Zírám na ni. Ještě nikdy jsem neslyšela, že by se o Šotetech vyjádřila s takovou nenávisť. Nehodí se to k ní.

Vrtejš je ta nejhorší urážka, kterou pro Šotety máme. Vrtejší jsou šedí, odporní červi, kteří žijí v těle a stravují je zevnitř. Paraziti, které se díky othyrským lékům podařilo už téměř úplně vyhubit.

„Á,“ usměje se Ryzek ještě víc, až se mu ve tváři udělá dolíček. Ten pohled mi něco připomíná, ale nevím co. Možná má v obličejí něco z Cyry, přestože si na první pohled nejsou ani trochu podobní. „Takže tu nenávisť, kterou chováš k mým lidem, nemáš jen v krvi.“

„Ne.“ Isae si dřepne proti němu a opře se lokty o kolena. Snaží se působit sebevědomě a důstojně, ale já se o ni začínám trochu bát. Je štíhlá jako proutek, zdaleka ne tak silná jako Ryzek, který je sice štíhlý, ale *velký*. Jediný špatný pohyb a mohl by se na ni vrhnout – a co bych dělala, abych tomu zabránila? Křičela o pomoc?

„Předpokládám, že o těch čarách něco víš,“ řekne Isae a zadívá se na jeho ruku. „Uděláš si jednu i za mou sestru?“

Na vnitřní straně předloktí, té měkčí, žádné jizvy nemá. Začínají na vnější straně a táhnou se po ní, řada za řadou. Do jedné řady by se nevešly.

„Proč? Neseš mi snad nůž a inkoust?“

Isae se ušklíbne. Jestli jsem z ní ještě před chvílí cítila zrníčka písku, teď se proměnila v hrubý štěrk. Instinktivně se přitisknu zády ke dveřím a nahmatám na nich kliku.

„Často si přivlastňuješ životy lidí, které jsi ve skutečnosti nezabil?“ zeptá se ho Isae. „Protože pokud si vzpomínám, nebyli jsi to ty, kdo držel v ruce nůž.“

Ryzkovi se zablýskne v očích.

„Vlastně by mě zajímalo, jestli jsi vůbec někdy někoho zabil, nebo jestli za tebe špinavou práci vždycky odvedl někdo jiný.“ Nakloní hlavu na stranu. „Někdo, kdo na to na rozdíl od tebe měl žaludek.“

Pro Šoteta je to urážka. Taková, u které by si Thuvhesan ani neuvědomil, že uráží. Ovšem Ryzek to dobře chápe a upřeně se jí zadívá do očí.

„Slečno Kereseth,“ řekne, aniž by se na mě ohlédl, „jsi tak podobná svému staršímu bratrovi.“ Teprve pak si mě přeměří očima a dodá: „Nejsi zvědavá, co je z něj teď?“

Chtěla bych odpovědět chladně a úsečně, jako by pro mě Ryzek vůbec nic neznamenal. Chtěla bych se mu podívat do očí a ani nehnout brvou. Chtěla bych, aby se v tom jediném okamžiku, jako když na svátek Rozvinutí naráz vykvetou tisíce mlčenek, uskutečnily všechny ty tisíce pomst, které jsem si vysnila.

Otevřu pusy, ale nevyjde z ní ani hláška.

Fajn, pomyslím si a vyrazím ze sebe salvu svého daru proudu nasměrovanou jeho směrem. Postupem času jsem pochopila, že ne všichni doveudou svůj dar ovládat tak jako já. Jenom bych ráda ovládla tu část, která mi brání říkat, co si myslím.

Vidím, jak se hned uvolní, když ho můj dar zasáhne. Na Isae to nemá žádný vliv – aspoň nic takového nevnímám –, ale jemu to možná rozváže jazyk. A ať už má Isae za lubem cokoli, zdá se, že s ním potřebuje mluvit.

„Můj otec, veliký Lazmet Noavek, mě naučil, že lidé mohou být jako čepele, když se je naučíme ovládat, ale nejlepší zbraní si musíme zůstat my sami,“ řekne Ryzek. „Vždycky jsem si to bral k srdci. Některé vraždy, které jsem nařídil, vykonali jiní, kancléřko, ale nepochybuji o tom, že čáry za ně stále náleží mně.“

Prudce se předkloní přes vlastní kolena a s hlasitým plesknutím spojí dlaně před sebou. Od Isae ho dělí už jen pár centimetrů.

„Udělám si za tvou sestru čáru,“ zasyčí. „Bude to cenná trofej do mojí sbírky.“

Ori. Vzpomínám si, jaký čaj pila k snídani (odvar z harvové kůry, která dodává energii a jasnost) a jak moc ji štvalo, že jí chybí kousek předního zubu. Ale v uších ještě slyším skandující Šotety v aréně. *Smrt, smrt, smrt.*

„Tím se to vyjasňuje,“ řekne Isae.

A pak mu najednou podává ruku. On se na ni překvapeně podívá, a není se čemu divit. Kdo by si chtěl potrást rukou s člověkem, který se mu právě přiznal, že nařídil smrt jeho sestry a že je na to *hrdý*?

„Ty jsi vážně zvláštní,“ řekne Ryzek. „Asi jsi sestru neměla moc v lásce, když mi teď podáváš ruku.“

Vidím, jak se jí na hřbetě levé ruky napíná kůže. Rozevře pěst a její prsty pomalu zamíří k okraji boty.

Ryzek přijme podávanou pravici, pak strne a vytřeští na ni oči.

„Naopak, milovala jsem ji jako nikoho jiného,“ řekne Isae. Drtí jeho dlaň mezi svými prsty, zarývá do ní nehty a její levá ruka pořád míří k vysoké botě.

Stojím jak opařená a vůbec mi nedochází, co se děje, až je najednou příliš pozdě. Isae vytrhne z boty nůž, který měla v pouzdře na kotníku. Pravačkou přitáhne Ryzka k sobě, a když jeho tělo nalehne na nůž, sama ještě přitlačí. Zvuk jeho chraptění mě vrací do doby dospívání, do našeho obýváku, ke krvi, kterou jsem drhla z podlahy s očima zalitýma slzami.

Ryzek se svalí na zem a krvácí.

Stisknu kliku a vypotácím se do chodby. Křičím, naříkám, buším do stěn. Ne, nedělám to, protože mi to můj dar proudu nedovolí.

Nakonec se mi podaří ho překonat a z hrdla se mi vydere jediný tichý výkřik.

KAPITOLA 3 CYRA

Běžela jsem s Akosem v patách směrem, odkud se ozýval křik Cisi Kereseth. Ani jsem se nezdržovala s příčkami žebříku, který vedl na spodní palubu, jednoduše jsem tam seskočila. Zamířila jsem rovnou k Ryzkově cele, protože jsem věděla, že právě on je nejpravděpodobnější příčinou toho, že se na téhle lodi křičí. Zahlédla jsem Cisi, jak se opírá o stěnu, a na protější straně chodby dveře skladiště otevřené dokořán. Za ní se na druhém konci chodby objevila Teka, kterou sem z útrob lodi také přilákal ten výkřik. Isae Benesit stála v Ryzkově cele a na podlaze pod ní ležela změtí rukou a nohou, v níž jsem poznala svého bratra.

Je v tom určitá poetika, blesklo mi hlavou, že tak jako Akos byl nucen přihlížet, jak se život jeho otce roztéká po zemi, já teď pozorovala svého bratra ve stejné situaci.

Trvalo to mnohem déle, než jsem čekala. Umíral pomalu a já předpokládala, že to byl záměr. Isae Benesit nad ním stála celou dobu, zkrvavený nůž v ruce, oči bez výrazu, ale soustředěné. Chtěla si tu chvíli vychutnat jako okamžik vítězství nad tím, kdo zabil její sestru.

Tedy aspoň nad *jedním* z těch, co zabili její sestru, protože Eijeh, který tehdy držel v ruce nůž, byl pořád zavřený v protější cele.

Ryzkův pohled padl na mě a mně se okamžitě vybarvila jedna zapadlá

vzpomínka. Skoro jako kdyby na mě použil svůj dar proudu, jen s tím rozdílem, že tuhle vzpomínku mi nebral. Tu jsem před sebou zatajovala sama.

Byla jsem v tajné chodbě za Zbraňovým sálem a tiskla jsem oko k prasklině v ostění. Chtěla jsem odtamtud pozorovat otcovo setkání s jedním prominentním Šotetem, který se sice označoval za podnikatele, ale byl to spíš gangster. Často jsem takhle špehovala otce při jeho jednáních, protože jsem se nudila a zajímalo mě, jak to v paláci vlastně chodí. Ovšem tahle schůzka se zvrtila, což bylo něco, co jsem do té doby nezažila. Můj otec zvedl ruku se dvěma nataženými prsty, jako to dělají zoldanští asketové, když chtějí někomu požeňnat, a ten druhý vytáhl svůj nůž. Pohyboval se trhaně, jako by se přetahoval s vlastními svaly.

Potom si jeho hrot přiložil k vnitřnímu koutku oka.

„Cyro!“ sykl za mnou tichý hlas a já sebou leknutím trhla. Mladý, uhrovaný Ryzek si neslyšně klekl vedle mě. Sevrhl mi tváře do dlaní a já si až v tu chvíli uvědomila, že pláču. Když se ze sálu začal ozývat ten děsivý křik, zakryl mi uši rukama a přitiskl si mou tvář na prsa.

Zpočátku jsem se bránila, ale měl mnohem větší sílu. A tak jsem slyšela jen tlukot vlastního srdce.

Až po dlouhé chvíli mě pustil, otřel mi ze tváře slzy a řekl: „Víš, jak to říkává matka? Kdo vyhledává bolest...”

„... vždycky nějakou najde,“ dopověděla jsem za něj poslušně.

Teka mě držela za ramena, trochu se mnou trásla a opakovala mé jméno. Zmateně jsem se na ni podívala.

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

„Tvoje stíny byly...” Pak potřásla hlavou. „To je jedno.“

Věděla jsem, o co asi jde. Moje proudové stíny se nejspíš zbláznily a létaly mi po celém těle. Změnily se ve chvíli, kdy se mě Ryzek v kobkách pod amfiteátre snažil donutit, abych mučila Akose. Od té doby se mi přelévaly po povrchu kůže, místo aby se pod ní vlnily jako tmavé žíly. Ale pořád mi působily bolest a já cítila, že tenhle záchvat byl horší – viděla jsem rozmazaně a v kůži na dlaních jsem měla otisky vlastních nehtů.

Akos klečel v krvi mého bratra, prsty přitisknuté k Ryzkovu hrdlu. Dívala jsem se, jak odtáhl ruku, svěsil ramena a zůstal na kolenou.

„Je po všem,“ řekl nakonec zastřeným hlasem, jako kdyby měl knedlík v krku. „Po všem, co Cyra udělala, aby mi pomohla, po *všem*...“

„Nebudu se omlouvat,“ řekla Isae, když konečně odtrhla oči od Ryzka. Postupně se nám všem zahleděla do tváří – Akosovi, klečícímu v kaluži krve, Tece, která mě s vytřeštěnými očima přidržovala, mně s pažemi pokrytými stíny i Cisi, která se opírala o stěnu a držela se za břicho. Stísněný prostor zaplnil pach zvratků.

„Zavraždil mou sestru,“ řekla Isae. „Byl to tyran, mučil a zabíjel lidi. Nebudu se omlouvat.“

„Tady nejde o *něj*. Myslíš, že já mu nepřál smrt?“ Akos vyskočil na nohy. Přední stranu nohavic měl od kolen dolů promáčenou krví. „Jistěže chtěl! Vždyť mně vzal víc než tobě!“ Stál tak blízko vedle ní, až jsem se bála, že jí něco udělá, ale místo toho jen vztekle rozhodil ruce. „Chtěl jsem nejdřív napravit to, co udělal. Chtěl jsem, aby dal do pořádku Eijeha...“

Jako by mu to teprve teď došlo. Ryzek byl – býval – mým bratrem, ale teď to byl on, kdo jeho smrti litoval. Celou dobu se nevzdával, znovu a znovu pečlivě plánoval záchranu svého bratra, přestože jeho plány vždycy překazil někdo mocnější. A teď když se mu opravdu podařilo bratra unést z území Šotetu, už ho stejně nezachrání – a všechny ty přípravy, ta snaha, ty *oběti*... to všechno bylo zbytečné.

Akos se opřel o nejbližší stěnu, zavřel oči a tiše zasténal.

Já se pomalu probírala z transu.

„Jdi nahoru,“ řekla jsem Isae. „A vezmi s sebou Cisi.“

Zatvářila se, jako by chtěla něco namítnout, ale pak si to rozmyslela. Vražednou zbraň – obyčejný kuchyňský nůž – upustila na zem a odešla za Cisi.

„Teko,“ řekla jsem, „doprovodila bys Akose nahoru, prosím?“

„A ty...“ začala Teka, ale najednou nevěděla, co říct. „Tak jo.“

Isae a Cisi, Teka i Akos postupně odešli a já tam zůstala sama s mrtvým tělem svého bratra. Vykrvácel vedle mopy a lahve s dezinfekcí. *Jak prak-*

tické, blesklo mi hlavou a málem jsem rozesmála. Tedy ne málem. Během chvilky se mi smíchem podlamovala kolena a já si přejela rukou po umělé kůži, kterou jsem teď měla na hlavě, abych si připomněla, jak mě pro potěšení davu krájel a řezal, a jak do mě vkládal kousky sebe samotného, jako kdybych byla jen prázdnou pustinou, kterou může osít svou vlastní bolestí. Po celém těle jsem nosila jizvy, za které jsem vděčila Ryzku Noavekovi.

A teď jsem od něj konečně měla pokoj.

Když jsem se uklidnila, začala jsem uklízet tu spoušť, co tu po Isae Benesit zůstala.

Ryzkovo tělo mě neděsilo, ani pohled na jeho krev. Odtáhla jsem ho za nohy do chodby, ačkoli jsem se u toho pořádně zapotila. Na to, jak byl štíhlý, byl jako mrtvá váha docela dost těžký. Když se vedle mě objevila Sifa, Akosova matka, a začala mi pomáhat, obě jsme pokračovaly mlčky – ona ho podložila dekou a společně jsme ho do ní zabalily. Ve skladšti našla jehlu a nit a pomohla mi provizorní pohřební vak zašít.

Když se na Šotetu konal pohřeb, hlavní úlohu hrál oheň – podobně jako ve většině kultur naší pestré soustavy. Ale zemřít ve vesmíru, na pouť, to byla zvlášť velká pocta. Jejich těla se před pohřbem zakryla, ale hlavy zůstávaly odkryté, aby si všichni jejich blízcí uvědomili a přijali jejich smrt. Když Sifa poslední kousek látky odhrnula a odhalila Ryzkovu tvář, bylo mi jasné, že naše zvyklosti studovala.

„Vidím tolik možností, jak by se věci mohly vyvíjet dál,“ řekla nakonec a přejela si hřbetem ruky po čele, aby z něj setřela pot. „Tuhle jsem považovala za velmi nepravděpodobnou, jinak bych tě byla varovala.“

„Ne, nevarovala,“ řekla jsem a pokrčila rameno. „Zasahuješ jen ve chvíli, kdy to slouží tvým vlastním cílům. Na mých přáních a pocitech ti nezáleží ani trochu.“

„Cyro...“

„Je mi to jedno,“ řekla jsem rychle. „Nenáviděla jsem ho. Jen... nepředstírej, že ti na mně záleží.“

„Nic nepředstírám,“ odpověděla.

Určitě jsem podvědomě očekávala, že v ní uvidím něco z Akose. A v řeči těla tu snad určitá podoba byla. Živá gestikulace obočím a rychlé, rozhodné pohyby rukou. Ale její tvář, lehce nahnědlá pleť a útlá postava, ty Akose ani trochu nepřipomínaly.

Nevěděla jsem, jak odhadnout, jestli to myslí vážně, a tak jsem to pustila z hlavy.

„Pomoz mi odnést ho k odpadní výpusti,“ řekla jsem.

Chopila jsem se těžšího konce těla, hlavy a ramenou, a Sifa ho vzala za nohy. Měly jsme štěstí, že výpust byla jen kousek od nás, další praktická okolnost. Stejně jsme po cestě několikrát odpočívaly, ušly jsme pokaždé jen pár kroků. Musela jsem se dívat, jak se Ryzkova hlava převrací sem a tam, oči otevřené, ale prázdné, a nemohla jsem s tím nic dělat. Položila jsem ho vedle výpusti a stiskla tlačítko, které otvíralo vnitřní uzávěr asi ve výši pasu. Měly jsme štěstí, že byl tak štíhlý, protože jinak by mu otvor byl v ramenou úzký. Společně jsme ho naložily do krátké komory a pokrčily mu kolena, aby se vnitřní uzávěr dal zase zavřít. Jakmile se tak stalo, stiskla jsem tlačítko znovu, otevřely se vnější dveře a dopravník v komoře vystrkal tělo do vesmíru.

„Znám slova té modlitby. Jestli chceš, odříkám ji,“ nabídla se Sifa.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Recitovali ji na matčině pohřbu,“ řekla jsem. „Ne.“

„Tak si jen přiznejme, že se naplnil jeho osud,“ řekla Sifa. „Prvorozené dítě rodu Noavek padne rukou člena rodu Benesit. Teď už se sudby bát nemusí.“

Za Ryzka to bylo tak akorát.

„Jdu se umýt,“ řekla jsem. Krev mi začínala zasychat na dlaních a bylo to dost nepříjemné.

„Než půjdeš,“ ozvala se Sifa, „musím tě varovat. Ryzek nebyl jedinou osobou, kterou kancléřka vinila ze smrti své sestry. Vlastně je dost možné, že začala u něj, aby si tu důležitější část pomsty nechala na později. A ani

pak se nezastaví. Poznala jsem ji dost na to, abych dokázala posoudit její povahu, a odpuštění v ní moc není.“

Chvilku jsem na ni nechápavě zírala, než mi to došlo. Mluvila o Eijehovi, který byl pořád pod zámkem v té druhé komoře. A nejenom o něm, ale vlastně o nás všech – o nás, co jsme v očích Isae společně zapříčinili smrt Orieve.

„Na palubě je únikový modul,“ řekla Sifa. „Můžeme ji do něj zavřít a Shromáždění pro ni někoho pošle.“

„Řekni Akosovi, ať jí podstrčí něco na spaní,“ řekla jsem. „Zrovna dnes nemám náladu se prát.“

KAPITOLA 4 AKOS

Akos se brodil rozházeným nádobím, které se válelo všude po podlaze. Voda už se vařila a lahvičku se sedativy měl připravenou, hledal jen nějaké sušené bylinky na čaj. Loď se zhoupala a on došlápl na vidličku, až jí zohýbal hroty.

Sám sebe proklínal za to, že tak dlouho věřil v možnost Eijeha zachránit. *V galaxii žije přece tolik lidí s tolika různými dary. Určitě mezi nimi bude někdo, kdo ví, jak ho dát do pořádku.* Jenže on už se nedokázal dál upínat k naději. Hýčkal ji v sobě od prvního okamžiku, kdy se ocitl v Šotetu, a teď cítil, že je připraven na ni zapomenout a prostě jít tam, kam ho osud zavede. Na smrt, do služby rodu Noavek, klidně i zpátky do Šotetu.

Tehdy slíbil otci jediné: Že Eijeha dostane zpátky domů. Možná se bude muset smířit s tím, že dostat ho sem, do prázdnoty mezi planetami, je to nejlepší, co pro něj dokáže udělat.

Ale...

„Sklapni,“ řekl sám sobě, když sypal sušené bylinky do sítka. Neměli tu žádné ledokvítí, ale on se o šotetských bylinách naučil dost na to, aby dokázal připravit jednoduchý uklidňující odvar. Zrovna teď na něj ovšem vůbec nemyslel, jen automaticky dělal, co bylo zapotřebí. Posypal sušené lístky garoku práškem z drcených krovek fenzu a pro chuť to celé zakapal

nektarem z... ani nevěděl, jak se ty drobné a křehké rostlinky jmenují, ale když byl na vojenském výcviku za Voou, začal jim říkat drcenky, protože se tak snadno rozpadaly. Chutnaly sladce, a to bylo zřejmě jejich jediné využití.

Když voda začala vřít, prolil ji přes sítko. Odvar byl kalně hnědý, ideální pro to, aby se v něm ztratilo nažloutlé sedativum. Matka mu řekla, aby Isae podal uspávací lektvar, a on se ani neptal proč. Bylo mu jedno, co s ní bude, jen pokud mu zmizí z očí. Pořád nemohl zapomenout na to, jak stála nad Ryzkem Noavekem a pozorovala krev prýstící z jeho těla, jako by to bylo nějaké představení. Isae Benesit sice nosila stejnou tvář jako Ori, ale byla úplně jiná. Nedovedl si představit, že by Ori jen tak stála a přihlížela, jak někdo umírá, bez ohledu na to, jak moc by ho nenáviděla.

Když připravil odvar a vmíchal do něj drogu, přinesl šálek Cisi, která mlčky seděla na lavici hned naproti kuchyňce.

„Ty jsi tady na mě čekala?“ podivil se.

„Ano. Tak mi to matka řekla.“

„Dobrá,“ přikývl. „Ondesla bys tohle Isae? Je to na uklidnění.“

Cisi překvapeně nadzdvihla obočí.

„Sama z toho nepij,“ varoval ji.

Natáhla ruku, ale místo aby uchopila šálek, dotkla se jeho zápěstí. Její pohled se změnil, zostřil jako pokaždé, když její dar proudu ustoupil pod vlivem toho jeho.

„Co zbylo z Eijeha?“ zeptala se.

Akos cítil, jak se mu svírá žaludek. Sám na to nechtěl ani pomyslet.

„Člověk, který sloužil Ryzku Noavekovi,“ řekl s jedovatou pachutí na jazyku. „Který nenáviděl mě, tátu a nejspíš i tebe s mámou.“

„Jak je to možné?“ zamračila se. „Nemůže nás přece *nenávidět* jen proto, že mu někdo vložil do hlavy své vzpomínky.“

„Copak já vím?“ zavrčel Akos podrážděně.

„Ale možná by...“

„Držel mě, když mě mučili,“ utál ji Akos a vrazil jí do ruky šálek.

Trocha horkého čaje jim vyšpláchla na ruce. Cisi tou svou rychle ucukla a otřela si ji o kalhoty.

„Opařil jsem tě?“ zeptal se s pohledem upřeným na její zápěstí.

„Ne,“ odpověděla tiše a smířlivě, protože už ji znovu ovládal její vlastní dar proudu. Akos ale nestál o žádnou smířlivost, a tak se od ní odvrátil.

„Tohle jí neublíží, že ne?“ ujišťovala se Cisi a poklepala nehtem o šálek, aby slyšel zvonivé *ting ting ting*.

„Ne,“ zabručel. „To jen abychom jí nemuseli ublížit.“

„Tak jí to dám,“ řekla Cisi.

Akos jen přikývl. V batohu měl ještě další sedativa, možná by si sám měl trochu přihnout. Nikdy dřív si nepřipadal tak unavený – cítil se jako špatně utkaná látka, ve které mezi nitkami prosvítá světlo. Bylo by nejnasnazší to všechno zaspát.

Ale místo toho, aby si dopřál zapomnění s pomocí lektvaru, jen vytáhl z kapsy sušený okvětní lístek mlčenky a nacpal si ho mezi zuby a tvář. Takhle ho neodrovná, ale trochu otupí. Lepší než nic.

O hodinu později, když se Cisi vrátila, si pokojně plul na mlčenkovém obláčku.

„Hotovo,“ oznámila mu. „Je mimo.“

„V pořádku,“ přikývl Akos. „Tak ji přestěhujeme do únikového modulu.“

„Poletím s ní,“ rozhodla se Cisi. „Jestli se máma nemýlí a opravdu se schyluje k válce...“

„Máma se nemýlí.“

„Ne,“ přikývla Cisi. „A v tom případě kdokoli je proti Isae, je i proti Thuvhe. Zůstanu se svou kancléřkou.“

Akos přikývl.

„Předpokládám, že ty ne,“ dodala Cisi.

„Copak jsi zapomněla, že stát se zrádcem je můj osud?“

„Akosi.“ Sklonila se k němu. Ani nevěděl, kdy se posadil na lavici. Byla tvrdá a studená a páchla dezinfekcí. Cisi mu položila ruku na koleno. Vla-

sy měla narychlo svázané do uzlu, ze kterého jí pár pramenů vyklouzlo ven a povlávaly kolem její tváře. Je pěkná, pomyslel si. Její tvář měla chladný snědný odstín, který mu připomínal trellskou keramiku. Hodně podobná Cyře, Eijehovi a Jorkovi. Povědomá.

„Nemusíš dělat nic, co nechceš, jen proto, že nás máma vychovávala k víře a poslušnosti vůči orákulům a věštбám,“ řekla Cisi. „Jsi Thuvhesan. Měl bys jít se mnou. Nechme ostatní, ať si vybojují své války, vraťme se domů a počkejme, až to všechno přejde. Tady nás nikdo nepotřebuje.“

Akos už o tom nějakou dobu uvažoval. Už zase si připadal, že po něm svět a jeho vlastní osud žádají, aby se roztrhl vejpůl. Když se mlčenko-vé opojení rozplynulo, vzpomněl si, jak to bylo příjemné, když se dnes s Cyrou společně smáli, a jak krásně hrála, když se k němu tiskla. Taky si uvědomil, že i když by se nejraději ze všeho vrátil domů, chodil po rozvrzaných schodech, rozhrabával na dvoře plamence a prášil moukou při hnětení chleba, nezbyvá mu než přijmout realitu světa, ve kterém žije. Světa, ve kterém Eijeh nebyl tím, kým býval, on sám mluvil šotetsky a jeho sudba byla stále jeho sudbou.

„Přijmu svůj osud,“ řekl, „protože všechno ostatní je klam.“

Cisi si povzdychla. „Čekala jsem, že to řekneš. Jenže někdy je ten klam příjemný.“

„Dávej na sebe pozor, jo?“ poprosil Akos a vzal ji za ruku. „Doufám, že víš, jak nerad tě zase opouštím. Tohle je to poslední, co bych chtěl udělat.“

„Já vím.“ Sevěla jeho dlaň. „Ale abys věděl, pořád neztrácím naději. Doufám, že se jednoho dne vrátíš domů a Eijeh bude v pořádku a máma přestane s těmi orákulovskými triky a budeme zase jedna rodina.“

„Jo.“ Pokusil se usmát, jen kvůli ní, a snad se mu to i povedlo.

Pomohla mu uložit Isae do únikového modulu a Teka jí ukázala, jak vyslat nouzový signál, aby si jich Shromáždění všimlo a poslalo pro ně, jak sama říkala, „ty svoje gorily“. Potom se Cisi rozloučila s jejich matkou a pevně objala Akose kolem pasu. Tiskli se k sobě tak dlouho, až její teplo proniklo celým jeho tělem.

„Jsi tak vysoký,“ řekla tiše, když se od něj odlepila. „Kdo ti řekl, že mě můžeš o takový kus přerůst?“

„To jsem ti udělal naschvál,“ ušklíbl se Akos.

Pak nastoupila do modulu a zavřela za sebou dveře. A on nevěděl, jestli ji ještě někdy uvidí.

Teka napochodovala na navigační palubu, posadila se do kapitánského křesla a šroubovákem, který nosila v pouzdře u pasu, vypáčila ovládací panel. Celou dobu si tiše hvízдалa.

„Co to děláš?“ zeptala se Cyra. „Teď vážně není dobrá chvíle začít tuhle loď rozebírat.“

„Tak zaprvé je to *moje* loď, takže klid,“ řekla Teka a mrkla na ni svým modrým okem. „Sama jsem navrhla většinu funkcí, které nás dosud držely naživu. A zadruhé, vážně chceš letět na stanici Shromáždění?“

„Ne.“ Cyra seděla v křesle prvního důstojníka po její pravici. „Když jsem tam byla naposledy, slyšela jsem, jak zástupkyně z Trelly řekla o mojí matce, že je to špína. Myslela si, že jí nebudu rozumět, přestože mluvila othyrsky.“

„Chápu.“ Teka se ušklíbla a vytáhla z otevřeného ovládacího panelu svazek kabelů. Pak po nich přejela prsty, jako by hladila nějaké zvíře. Sáhla pod kabely a nakonec vsunula do otvoru po panelu celou ruku až po rameno. Během chvilky se před nimi se objevily souřadnice, zářily na projekci přes čelní průzor, za kterým v dáli žhnula proudnice. Přídí jejich lodi – Akos si nebyl jistý, jestli se u vesmírných plavidel taky mluví o přídí, ale žádné lepší označení ho nenapadlo – se pootočila tak, že teď mířili přímo k proudnici.

„A prozradíš nám, kam teď máme namířeno?“ zeptal se Akos, když vystoupal na navigační palubu. Ovládací panel posetý spínači, přepínači a páčkami zářil všemi barvami. I kdyby Teka rozpažila obě ruce, stejně by z křesla nedosáhla na všechny ovladače.

„Asi bych mohla, když už v tom jedeme společně,“ usoudila Teka. Stáhla si světlé vlasy do ohonu na temeni hlavy a převázala ho gumičkou, kte-

rou měla připravenou na zápestí. V nadměrně velké kombinéze pro techniky vypadala uprostřed kapitánského křesla jako malé dítě, které si hraje na výpravu do vesmíru. „Letíme do kolonie exulantů. A ta je na Ogře.“

Ogra. Lidé jí říkali „planeta stínů“. Člověk jen zřídka narazil na Ograna, natožpak aby se podíval na jejich planetu. Z Thuvhe to bylo nejdál, kam se dalo letět, pokud by člověk nechtěl opustit bezpečí proudnice, která obkružovala celou sluneční soustavu. Hustou temnou atmosférou této planety nepronikly žádné detektory zvenčí a bylo s podivem, že tam vůbec přijímali zpravodajské vysílání Shromáždění. Sami do něj nikdy nepřispívali, takže skoro nikdo nevěděl, jak to na povrchu vypadá.

Cyře se pochopitelně rozzářily oči, sotva to zaslechla. „Na Ogře? Ale jak s nimi udržujete spojení?“

„Nejsnazší způsob, jak předávat zprávy, aniž by je odposlouchávala vláda, je po lidech,“ řekla Teka. „Proto byla moje matka na palubě poutní lodi – aby mezi povstalci zastupovala zájmy exulantů. Snažili jsme se navázat spolupráci. Každopádně v kolonii exulantů budeme mít zázemí, abychom se dali dohromady a zjistili, co se děje ve Voi.“

„Klidně si tipnu,“ řekl Akos a založil si ruce na prsou. „Panuje tam chaos.“

„To každopádně,“ přikývla Teka s vážnou tváří. „A pak přijde další chaos. S krátkým mezidobím, pochopitelně vyplněným chaosem.“

Nedokázal si ani představit, jak to teď ve Voi vypadá, když celý Šotet žije v přesvědčení, že Ryzka Noaveka před zraky národa zavraždila vlastní sestra. Přesně tak to vypadalo, když Cyra v aréně předstírala, že bratra probodla, ačkoli v tu chvíli jen čekala, až zabere uspávací elixír, který mu podstrčila už ten den ráno. Dalo se předpokládat, že vládu nad městem převzala armáda pod vedením Vakreze Noaveka, Ryzkova staršího bratrance, anebo možná vyrazili do ulic města ti, kdo obývali jeho odlehlejší části. Jistě se našel někdo, kdo vyplnil mocenské vakuum, a ať už to byl kdokoli, Akos si představoval ulice plné rozbitého skla a kaluží krve a cárů papíru hnaných větrem.

Cyra si položila tvář do dlaní. „Anebo Lazmet,“ řekla tiše.

Teka nakrčila obočí. „Cože?“

„Než Ryzek zemřel...“ Cyra neurčitě mávla rukou k opačnému konci lodi, kde její bratr vypustil duši. „Řekl mi, že můj otec stále žije.“

Cyra o Lazmetovi skoro nemluvila, a tak o něm Akos věděl jen to, co se v dětství naučil ve škole, a pak různé fámy. Ne že by se fámám o Šotetu, které kolovaly po Thuvhe, dalo věřit. Rod Noaveků nevládl Šotetu dlouho, dostal se k moci až před dvěma generacemi, kdy orákula poprvé vyslovila jejich osud. Když Lazmetova matka dospěla, vzala si trůn násilím a zdůvodnila státní převrat právě svou sudbou. O nějakých deset cyklů později dala postupně vyvraždit všechny své sourozence, aby si zajistila, že vláda zůstane v rukou jejích vlastních potomků. Taková tedy byla rodina, ze které Lazmet vzešel, a pokud šlo o brutalitu a krutost, ani trochu za svou matkou nezaostával.

„No teda,“ zabručela Teka. „To je nějaké vesmírné pravidlo, že vždycky musí být naživu aspoň jeden hajzl jménem Noavek?“

Cyra se na ni příkře zadívala. „A co jsem podle tebe já? Nejsem Noavek?“

„Nejsi hajzl,“ odpověděla Teka. „Ale nemusíš se se mnou o všechno hádat, abych ještě nezměnila názor.“

Cyře po tváři přelétl náznak uspokojení. Akos měl pocit, že není zvyklá, že v ní lidé vidí něco jiného než jen dalšího Noaveka.

„Nevím, jestli se počet Noaveků řídí nějakým vesmírným pravidlem,“ řekla, „a taky nevím, jestli je možné, aby byl Lazmet naživu, ale nezdálo se mi, že by Ryzek lhal, když mi to říkal. Nic za to ode mě nechtěl, spíš jako by mě... varoval?“

„Že by ti prokázal laskavost?“ Teka si odfrkla. „No jasně, to byl celý on.“

„Ale vašeho otce se bál, ne?“ ozval se Akos. Když už s ním Cyra mluvila o Ryzkovi, vždycky zdůrazňovala, jak moc se bojí. A čeho by se člověk jako Ryzek mohl bát, když ne muže, který z něj udělal to, čím byl? „Nemám pravdu? Bál se ho víc než čehokoli jiného.“

Cyra přikývla.

„Jestli je Lazmet naživu...“ Odmlčela se a zavřela oči. „S tím se musí něco udělat. A to co nejdřív.“

Musí se s tím něco udělat. Jako by to byla nějaká technická závada. Akos nechápal, jak někdo může takhle mluvit o vlastním otci. Zaskočilo ho to víc, než kdyby se Cyra bála. Dokonce o tom člověku mluvila, jako by to ani nebyl člověk. Co si s ním asi zažila, že o něm uvažovala takhle?

„Vezmeme to pěkně popořádku,“ řekla Teka smířlivěji, než u ní bylo zvykem.

Akos si odkašlal. „Ano. Nejprve bychom se měli pokusit přežít vstup do ogranské atmosféry. *Pak* budeme řešit, jak zavraždit nejmocnějšího muže v dějinách Šotetu.“

Cyra otevřela oči a zasmála se.

„Tak se připravte na dlouhou cestu,“ prohlásila Teka. „Letíme na Ogru.“

KAPITOLA 5

CISI

V únikovém modulu je tak málo místa, že jsme se do něj sotva vešly. Jsme namačkané vedle sebe, a i tak mám loket otláčený o skleněnou stěnu. Na malém kontrolním panelu hledám spínač, který vysílá nouzový signál. Svítí růžově a je jedním ze tří ovladačů, které na panelu jsou, takže není těžké ho najít. Stisknu ho a slyším vysoký hvízdavý tón, což znamená, že se signál vysílá – aspoň tak mi to Teka vysvětlovala. Teď už zbývá jen počkat, až se Isae probere, a nepropadat panice.

Pobyt na vesmírné lodi, na které jsme ještě přednedávnem cestovaly, byl pro mě – pro holku z Hessy, která jen párkrát vytáhla paty z rodné planety – už tak dost stresující, ale únikový modul, to je něco úplně jiného. Je to tu samé okno a skoro žádná podlaha, skleněný poklop se klene nad mou hlavou a pak dolů až po špičky nohou. Necítím se, že bych se dívala ven do vesmíru, spíš mám pocit, že mě pohlcuje. Nemůžu na to myslet, jinak bych začala šilet.

Doufám, že se Isae už brzy probudí.

Zatím bezvládně leží na křesle vedle mě a její tělo lemuje tma tak temná, že teď opravdu vypadá jako jediná živá bytost v celém vesmíru. Znáám ji jenom pár let, od té doby, co Ori odcestovala, aby se o ni postarala, když jí nějaký Šotet pořezal tvář. Vyrůstala daleko od Thuvhe na nákladní lodi, která převážela zboží z jednoho konce galaxie na druhý.

Bylo dobře, že u toho zpočátku byla Ori, která nás donutila začít se spolu bavit. Jinak bychom se asi nikdy do řeči nedaly. Isae vzbuzovala respekt i bez titulu kanclérky, byla vysoká a štíhlá a nádherná, na tom nějaké jizvy nic nezměnily. Vyzařovala z ní *výkonnost*, skoro jako kdyby byla nějaký stroj.

Nevím, kolik času uplyne, než poprvé otevře oči. Pak chvíli jen tupě zírá na to, co je před námi, což je velké černé nic a za ním pár hodně vzdálených hvězd. Nakonec zamžourá na mě.

„Si?“ hlesne. „Kde to jsme?“

„Jsme v únikovém modulu a čekáme, až si nás tady vyzvednou lidé ze Shromáždění,“ vysvětlím jí.

„V únikovém modulu?“ Zamračí se. „A před čím jsme potřebovaly uniknout?“

„Myslím, že spíš *oni* chtěli uniknout od nás,“ řeknu.

„Ty jsi mi dala něco na spaní?“ Protírá si oči hřbetem ruky, nejdřív levé a pak pravé. „Dala jsi mi ten čaj.“

„Nevěděla jsem, že v něm něco je.“ Jsem dobrá lhářka, a když na to přijde, nezaváhám. Víím, že by se těžko smířila s pravdou – že jsem ji chtěla dostat pryč od zbytku své rodiny úplně stejně, jako to chtěl Akos. Máma říkala, že se Isae pokusí zabít Eijeha stejně, jako zabila Ryzka, a to jsem nehodlala riskovat. Nechtěla jsem o Eijeha znovu přijít, ať už z něj zbylo sebe méně. „Máma je varovala, že bys mohla zkusit ublížit Eijehovi.“

Isae tiše zakleje. „Orákula! Je s podivem, že jim vůbec necháváme občanská práva, když vidím, jakou věrnost tvoje matka prokazuje své kanclérce.“

Nemám, co bych na to řekla. Je to s ní těžké, ale je to moje matka.

„Naložili tě do únikového modulu,“ pokračuju. „A já jim řekla, že poletím s tebou.“

Jizvy na její tváři strnou, obočí se nakrčí. Někdy si ty jizvy mne, zvlášť když si myslí, že ji nikdo nevidí. Říká, že tím zjizvená tkáň měkne, takže se časem mimické svaly rozhybou a její tvář zase ožije. Aspoň jí to tak tvrdil

doktor. Jednou jsem se jí zeptala, proč se těch jizev nez bavila, když by jí na Othyru udělali perfektní plastiku – ne že by na to zrovna ona neměla prostředky. Řekla mi, že se jich zbavit nechce, že je má ráda.

„Proč?“ zeptá se po dlouhé odmlce. „Je to tvá rodina. Eijeh je tvůj bratr. Proč jsi zůstala se mnou?“

Odpověď po pravdě není tak snadné, jak lidé říkají. Mohla bych jí odpovědět mnoha způsoby a vždycky by to byla pravda. Je to má kancleřka a já se nepostavím proti Thuvhe, jako to udělal můj bratr. Záleží mi na ní jako na kamarádce, jako na... na všem, co mezi námi je. Trápí mě ten zdivočelý žal, který jsem v ní cítila těsně před tím, než zabila Ryzka Noaveka, a cítím, že potřebuje pomoc, aby od teď už dělala to, co je správné, a ne to, co uspokojí její touhu po pomstě. Ten seznam odpovědí je dlouhý a to, kterou si vyberu, souvisí stejně tak s pravdou jako s tím, co chci, aby slyšela.

„Ptala ses mě, jestli mi můžeš věřit,“ řeknu nakonec. „Tak můžeš. Jsem s tebou, ať se stane cokoli. Jasně?“

„Myslela jsem, že po tom, co jsi viděla...“ Vzpomenu si na to, jak upustila na zem nůž, kterým zabila Ryzka Noaveka, a vytlačím ten obraz z hlavy. „Že po tom, co jsem udělala, se ode mě budeš držet co nejdál.“

To, co Ryzkovi udělala, mě nevyděsilo, spíš mě to zarazilo. Je mi jedno, že je mrtvý, ale trápí mě, že byla schopná ho zabít. Ani se nepokouším jí to vysvětlit.

„Zabil Ori,“ řeknu prostě.

„To tvůj bratr taky,“ zašeptá. „Byli to oba dva, Cisi. S Eijehem je něco v nepořádku. Viděla jsem to v Ryzkově hlavě, těsně před tím, než...“

Nestihne tu větu dokončit, najednou jí z očí vytrysknou slzy.

„Já vím.“ Vezmu ji za ruku a pevně ji stisknu. „Já vím.“

Isae pláče. Zpočátku důstojně, ale pak ji žal přemůže a ona mi zatíná prsty do rukou, aby před ním unikla. Ale já vím, vím stejně dobře jako všichni ostatní, že není úniku. Žal je absolutní.

„Jsem tady,“ řeknu a hladím ji po zádech. „Všechno bude v pořádku.“

Po chvíli přestane škrábat, přestane naříkat. Jen zaboří tvář do mého ramene a tiše oddychuje.

„Co jsi dělala ty?“ zeptá se hlasem, který se skoro ztrácí v mém tričku.
„Po tom, co umřel tvůj otec a tví bratři byli...“

„Já... dlouhou dobu jsem prostě dělala věci, které byly zapotřebí. Jedla jsem, sprchovala se, pracovala, studovala. Ale duchem jsem byla úplně mimo, anebo jsem se aspoň necítila, jako bych byla při tom. Ale... bylo to podobné, jako když se ti do přeželelé končetiny vrací cit. Je to takové mravenčení, postupně se to šíří.“

Zvedne hlavu a podívá se na mě.

„Promiň, že jsem ti neřekla, co mám v úmyslu. A promiň, že jsem chtěla, abys tam šla se mnou a viděla... to,“ dodá. „Potřebovala jsem svědka pro případ, že by to nevyšlo, a ty jsi byla jediná, komu jsem důvěřovala.“

Povzdychnu si a zastrčím jí pramen vlasů za ucho. „Já vím.“

„Zastavila bys mě, kdybys to věděla?“

Zamyšleně našpulím rty. Pravda je taková, že si nejsem jistá, ale to jí nechci říkat, protože tím bych si jen těžko udržela její důvěru. A já potřebuju, aby mi důvěřovala, jestli mám k něčemu být ve válce, která se blíží.

„Ne,“ řeknu. „Vím, že děláš jen to, co musíš.“

Byla to pravda. Ovšem to neznamenal, že mě netrápilo, s jakou lehkostí to provedla, jak nepřítomně se tvářila, když mě vedla do toho skladiště, a jak dokonale před Ryzkem sehrála ten okamžik váhání, než ho bodla.

„Naši planetu nám nevezmou,“ řekne mi, nebo spíš zlověstně zašeptá.
„To jim nedovolím.“

„Dobře,“ přikývnu.

Vezme mě za ruku. Už jsme se za ruce držely i dřív, ale to neznamená, že se celá nerozechvěju, když na dlani cítím dotyk její kůže. Pořád je tak schopná. Jemná a silná. Chtěla bych ji políbit, ale teď není vhodná chvíle. Vždyť Ryzkova krev, kterou má za nehty, ještě ani nestačila zaschnout.

Zůstaneme tedy u toho dotyku dlaní a společně se díváme do prázdnoty před námi.

KAPITOLA 6

AKOS

Akos si pohrával se řetízem, který mu visel kolem krku. Už si na prsten Jorkovy a Ařiny rodiny zvykl natolik, že jeho váhu vůbec nevnímal. Když nosil brnění, otiskl se mu do kůže jako cejch. Jako kdyby čára na jeho paži nebyla dostatečnou připomínkou toho, co udělal Suzau Kuzarovi, Jorkovu otci a Ařinu obhroublému manželovi.

Nevěděl, proč zrovna teď, před dveřmi Eijehovy cely, myslel na to, jak v aréně zabil Suzaa Kuzara. Teď bylo nutné rozhodnout, jestli Eijeha dál držet pod sedativy – A jak dlouho? Dokud nedoletí na Ogru? Nebo ještě déle? –, anebo jestli teď, když je Ryzek po smrti, můžou riskovat, že ho nechají svobodně chodit po lodi. Cyra a Teká nechaly rozhodnutí na něm a na jeho matce.

Ta stála po jeho boku, její hlava dosahovala jen o kousíček výš než jeho ramena. Vlasy měla divoce rozčuchané a rozevláté do všech stran. Od Ryzkovy smrti se Sifa držela stranou, zůstávala sama v útrobách lodi, bosa přecházela sem a tam a tiše si sama pro sebe cosi šeptala o budoucnosti. Cyra i Teká si o ni dělaly starosti, ale on je ujistil, že orákula se tak někdy chovají. Nebo aspoň jeho matka se tak občas chovala. Někdy byla bystrá jako ostrůž, někdy napůl mimo, jako by si žila ve svém vlastním světě.

„Eijeh už není takový, jakého si ho pamatuješ,“ řekl jí. Bylo to zbytečné varování. Zaprvé už to sama věděla a zadruhé ho ve svých vizích nejspíš viděla přesně takového, jaký teď je, a možná ještě na sto dalších způsobů.

I tak řekla jen: „Já vím.“

Akos zaklepal na dveře, potom je odemkl klíčem, který mu dala Teka, a vešel.

Eijeh seděl se zkříženýma nohama na tenké matraci, kterou mu hodili do kouta, a vedle něj ležel na zemi podnos s miskou, ve které na dně zůstal zbytek polévky. Když je spatřil, vyškřábal se na nohy a natahoval ruce před sebe, jako by se chystal je sevřít v pěsti a začít rozdávat rány. Byl bledý, oči měl podlité krví a celý se třásl.

„Co se stalo?“ zeptal se a přeletěl Akose pohledem. „Něco jsme... Něco jsem cítil. Co se stalo?“

„Ryzek zemřel,“ odpověděl Akos. „Cítil jsi to?“

„To jsi udělal *ty*?“ zeptal se Eijeh se zlovolným úšklebkem. „Ani bych se nedivil. Zabíj jsi Suzaa. A taky Kalmeva.“

„A Vase,“ dodal Akos. „Někde v tom guláši vzpomínek máš i Vase, vid?“

„Byl to můj přítel,“ řekl Eijeh.

„Byl to člověk, který *zavraždil našeho otce*,“ procedil Akos skrz pevně zatáté zuby.

Eijeh zamrkal, ale nic neříkal.

„A co já?“ ozvala se Sifa bezbarvým hlasem. „Vzpomínáš si na mě, Eijehu?“

Zadíval se na ni, jako by si teprve teď uvědomil, že tu stojí. „Ty jsi Sifa.“ Zamračil se. „Ty jsi máma. Nevím, jak... Mám mezery.“

Přistoupil k ní o krok blíž a pak se zeptal: „Miloval jsem tě?“

Akos si nepamatoval, že by kdy v matčině tváři pozoroval lítost, ani z dob, kdy byli malí a říkali jí, že ji nemají rádi, protože jim nechtěla dovolit jít ven a hrát si s kamarády nebo je kárala za špatné vysvědčení. Věděl, že ji leccos zbolelo, protože nebyla jen orákulem, ale také normální lidskou bytostí, a každého člověka někdy něco raní. Ale ani zdaleka

nebyl připraven na to, jak se zatvářila teď, na to nakrčené obočí a svěšené koutky úst.

Miloval jsem tě? Když Akos zaslechl ta slova, pochopil, že svůj boj definitivně prohrál. Nepodařilo se mu zachránit Eijeha, jak to otci před jeho smrtí sliboval. Tohle nebyl opravdový Eijeh a to, co by ho mohlo přivést zpátky, bylo po Ryzkově smrti nenávratně pryč.

Eijeh byl pryč. Akosovi se svíralo hrdlo.

„To musíš vědět ty sám,“ odpověděla Sifa. „Miluješ mě teď?“

Eijeh sebou zaškubal a trhaně mávl rukou. „Já... možná.“

„Možná.“ Sifa přikývla. „Dobrá.“

„Věděla jsi to, že ano? Že budu příštím orákulem,“ řekl. „Věděla jsi, že mě unesou. Nevarovala jsi mě. Na nic jsi mě nepřipravila.“

„Měla jsem k tomu své důvody,“ odpověděla. „Pochybuju, že by ti kterýkoli z nich přinesl útěchu.“

„Útěchu,“ odfrkl si Eijeh. „O žádnou útěchu nestojím.“

Najednou zněl jako Ryzek – mluvil sice thuvhesky, ale s typicky šotetskou dikcí.

„Ovšemže ano,“ řekla Sifa mírně. „Každý potřebuje útěchu.“

Další odfrknutí, ale žádná odpověď.

„A co ty? Zase jsi mě přišel uspat, co?“ obrátil se Eijeh k Akosovi. „To je to jediné, co umíš. Vaříš jedy. A obskakuješ Cyru.“

Než se Akos vzpamatoval, držel Eijeha za límec obnošené košile a zvedal ho tak vysoko, že zůstal stát jen na špičkách. Byl těžký, ale Akos by ho hravě uzvedl díky energii, která mu proudila tělem – energii, která neměla nic společného s proudem.

Po krátkém zaváhání uhodil bratrem o stěnu a zavrčel: „Sklapni!“

„Nechte toho“ ozvala se Sifa a položila Akosovi ruku na rameno. „Postav ho. Hned. Jestli neudržíš své emoce na uzdě, budeš muset odejít.“

Akos spustil Eijeha na zem a ustoupil o krok zpátky. Cítil, jak mu zvoní v uších. Litoval toho, co udělal. Eijeh se svezl na zem a rukama si přejel po temeni hlavy.

„Nevím, jak to, že si Ryzek Noavek do tvé lebky odkládal své vzpomínky, souvisí s tím, že jsi tak krutý k vlastnímu bratrovi,“ řekla Eijehovi Sifa. „Leda by to bylo to jediné, co v tomhle stavu umíš. Ale v tom případě bych ti radila, aby ses naučil chovat slušně, a to velmi rychle, protože jinak si pro tebe vymyslím nějaký velmi kreativní trest – jako tvá matka i jako tvá nadřízená, sedící orákulum. Rozumíš?“

Eijeh se na ni chvilku díval a pak se jeho brada párkrát neznatelně pohnula nahoru a dolů.

„Za několik dní přistaneme,“ pokračovala Sifa. „Zůstaneš tady pod zámkem až do přistávacího manévru, na který budeš stejně jako my ostatní řádně připoután v křesle. Až přistaneme, nehneš se ode mě ani na krok. Budeš dělat, co ti řeknu, a pokud ne, řeknu Akosovi, aby tě znovu uspal. Naše situace je příliš ošemetná, než abychom si mohli dovolit další chaos.“ Otočila se k Akosovi. „Co na to říkáš?“

„Souhlasím,“ procedil skrz zaťaté zuby.

„Dobře.“ Na její tváři se objevil nucený úsměv, který neměl nic společného s veselím. „Chtěl bys něco na čtení, dokud budeš tady, Eijehu? Aby sis ukrátil dlouhou chvíli?“

„Klidně,“ řekl Eijeh a pokrčil rameny.

„Po něčem se poohlédnu.“

Přistoupila k němu blíž a Akos se hned napjal jako pružina pro případ, že by potřebovala jeho pomoc. Ale Eijeh se ani nepohnul, když zvedala prázdný podnos, a dokud neopustili jeho celu, už se na ně nepodíval. Akos pečlivě zamknul dveře a dvakrát zalomcoval klikou, aby se ujistil, že zámek drží. Dýchal zrychleně. Tohle byl Eijeh, jak si ho pamatoval ze Šotetu, ten, který se promenoval po boku Vase Kuzara, jako kdyby byli od narození kamarádi a ne zapřísáhlí nepřátelé, a ten, který ho držel, když Vas nutil Cyru, aby ho mučila.

Oči ho pálily. Na chvilku je zavřel.

„Viděla jsi ho takového?“ zeptal se matky. „Myslím ve svých vizích.“

„Ano,“ odpověděla Sifa tiše.

„Pomohlo to? Vědět, že to tak dopadne?“

„Není to tak snadné, jak si myslíš,“ řekla. „Vidím tolik možných cest, tolik verzí lidí... Vždycky mě překvapí, která z možných budoucností nastala. Například si pořád nejsem jistá, se kterým Akosem hovořím. Viděla jsem mnoho mužů, kterými by ses mohl stát.“

Tiše si povzdychla a pohroužila se do mlčení.

„Ne,“ řekla po dlouhé chvíli. „Nepomohlo to.“

„Já...“ Ztěžka polkl a otevřel oči, ale nedíval se na matku, jen na prázdnou stěnu proti sobě. „Je mi líto, že jsem tomu nedokázal zabránit. Zklamal jsem.“

„Akosi.“ Položila mu ruku na rameno a ten pevný, hřejivý stisk mu na okamžik dodal odvalu.

Komora, ve které drželi Ryzka, byla pečlivě vytřená, jako by se tam nikdy nic zvláštního nestalo. V hloubi duše Akos tak trochu litoval, že Eijeh nezemřel s ním. Bylo by to snazší než tohle, ta neustálá připomínka toho, jak všechno podělal a nedokázal to napravit.

„Vím, že jsi nemohl nic...“

„Nech toho,“ řekl přísněji, než chtěl. „Je pryč. A teď nezbyvá než... se s tím smířit.“

Odešel a nechal ji tam stát, samotnou mezi dvěma syny, z nichž ani jeden už nebyl takový jako dřív.

Střídali se na navigační palubě, aby měli jistotu, že loď nenarazí do nějakého asteroidu, do jiné lodě nebo do nějakého kusu vesmírného smetí. Sifa si vzala první směnu, protože Tekla byla unavená z neustálého přenastavování kurzu a Cyra posledních pár hodin vytírala krev svého bratra. Akos uklidil kuchyňku a v koutě u zdravotnických potřeb rozložil na podlaze deku.

Cyra se k němu přidala, tvář důkladně umytou a vlasy stažené do ohonu nad ramenem. Natáhla se vedle něj a dlouho mlčky leželi bok po boku, nic neříkali, jen společně oddychovali. Připomínalo mu to dny strávené

v její kajutě na poutní lodi, jak vždycky poznal, že je vzhůru, protože se přestala převalovat v posteli a najednou slyšel jen její pravidelný dech.

„Jsem ráda, že je po něm,“ řekla Cyra.

Otočil se k ní a podepřel si hlavu rukou. Kolem umělé kůže nosila vlasy ostříhané nakrátko. Už si na ni zvykl, i když se jí půlka hlavy stříbřitě leskla jako zrcadlo. Vlastně jí docela slušela, přestože ani nechtěl myslet na to, jak k ní přišla.

Měla zaťaté zuby. Zírala na přezky zbroje na vlastní paži a pohrávala si s nimi tak dlouho, až je povolila. Když chránič odložila, měla na ruce hned u lokte novou jizvu, na kraji proškrtnutou krátkou čárkou. Zlehka se jí dotknul konečky prstů.

„Nezabila jsi ho,“ řekl tiše.

„Já vím,“ přikývla Cyra. „Ale kancléřka si za něj čáru neudělá a...“ Povzdychla si. „Asi bych se dočkala nějaké odplaty ze záhrobí, kdybych ho nechala odejít bez toho. Zneuctila bych ho, jako kdyby nikdy neexistoval.“

„Což jsi nemohla dopustit,“ dodal Akos.

„Nemohla,“ přikývla Cyra. „Pořád je to můj bratr. Jeho život stále stojí... za zmínku.“

„A ty jsi našťvaná, že jsi ho nemohla potrestat.“

„Tak nějak.“

„No, jestli tě zajímá můj názor, myslím, že se nemusíš stydět za to, že jsi projevila trochu slitování,“ řekl. „Jenom mě mrzí, že sis kvůli mně přidělala tolik strastí, abys ho nechala naživu, a pak... to bylo nanic.“

Dlouze si povzdychl a znovu se natáhl na záda. Další věc, ve které selhal.

Položila mu ruku na hrud', přímo na srdce. Tu zjizvenou ruku, která o ní vypovídala tolik, a zároveň tak málo.

„Mě ne,“ řekla. „Mě to nemrzí.“

„No,“ zašeptal a překryl její ruku vlastní dlaní, „mě zase nemrzí, že sis za Ryzkovu smrt udělala čáru, i když jsi ho nenáviděla.“

Všiml si, jak maličko nadzdvihla koutky úst. Překvapilo ho, že se po jejích slovech cítil o něco méně provinile, a doufal, že jí svým způsobem taky trochu ulevil. Oba si s sebou životem nesli spoustu strastí, ale snad právě proto by si navzájem mohli pomoci všechno to kousek po kousku rozebrat.

Vlastně je to tak dobře, pomyslel si. Teď když byl Eijeh definitivně pryč, mu zbývalo už jen naplnit svou sudbu, a ta byla nerozlučně spjata s Cyrou. Měl zemřít ve službě rodu Noavek a ona byla posledním členem toho rodu. Byla pro něj příjemnou nevyhnutelností.

Pod vlivem momentálního popudu se k ní naklonil a políbil ji. Zahákla prsty za okraj jeho opasku a přitáhla si ho k sobě zrovna tak, jako se k sobě tiskli prve, když je vyrušil ten výkřik. Ale tentokrát byly dveře zavřené a Teká spala někde na opačném konci lodi.

Byli spolu sami. Konečně.

Chemickou květinovou vůni, která prostupovala celou lodí, vystřídala vůně jejího těla, bylinkového šamponu, kterým si myla vlasy, potu a listů poslatky. Prsty zabarvenými od přípravy lektvarů jí přešel po straně hrdla a jemné křivce lícni kosti.

Převalila ho na záda a posadila se na něj. Na okamžik ho přitiskla k zemi, ale jen proto, aby mu vytáhla košili z kalhot. Její dlaně tak hřály, že ani nedýchal. Přejely po napjatých svalectech na jeho břicho a vlna mravenčení se mu rozlila mezi žebry. Pomalu mu rozeprnula košili až ke krku.

Na tohle myslel, když jí pomáhal svléknout a vykoupat se v tom úkrytu povstalců. Tehdy si říkal, jaké by to asi bylo, kdyby se svlékali bez zranění a bez toho, že musí bojovat o holý život. Představoval si, že by to bylo rychlé a divoké, ale ona nespíchala, přejížděla prsty po svalectech, které se mu rýsovaly mezi žebry, po napjatých šlachách na vnitřní straně jeho zápěstí, kde mu rozepínala manžety, po kostech vystupujících v ramenou.

Když jí chtěl laskání oplatit, odstrčila ho. Vypadalo to, že zrovna teď o nic takového nestojí, a on ji nemínil k ničemu nutit. Vždyť to byla ta holka, co se nikdy nikoho nemohla dotknout. Když si uvědomil, že je

jediný, s kým tohle dělala, cosi to v něm probudilo – ne vzrušení, ale něco jemnějšího. Něžnějšího.

Byla jeho jediná – a podle sudby měla být i jeho poslední.

Odtáhla se, aby se na něj podívala, a on zatahal za okraj její košile.

„Můžu?“ zeptal se.

Přikývla.

Najednou znejistěl a začal jí pomalu rozepínat knoflíčky od krku dolů. Zvedl se, aby mohl kousek po kousku líbat kůži, kterou odhalil. Kůži nečekaně hebkou na někoho tak silného – hebkou kůži skrývajícím pevné svaly, kosti a nervy.

Pomalu ji převalil na záda, takže se teď skláněl nad ní – tak blízko, aby cítil teplo jejího těla, aniž by se jí dotýkal. Shodil si košili z ramen a znovu ji začal líbat na břicho. Najednou mu došly knoflíčky a košile byla rozepnutá.

Sklonil se mezi její stehna a tázavě se na ni zadíval.

„Mám?“ zeptal se.

„Jo,“ řekla chraplavým hlasem.

Jeho prsty se pustily do rozepínání kalhot a rty dál líbaly každý kousek kůže, kterou odhalil.

KAPITOLA 7

CISI

Základna Shromáždění má rozměry menší planety, je široká a zaoblená jako kluzák, ale tolikrát větší, že z toho jde hrůza. Je celá ze skla a hladkého bledého kovu a skoro úplně vyplňuje výhled z malé hlídkové lodi, jež nabrala náš únikový modul.

„Ty jsi ji ještě nikdy neviděla?“ zeptá se mě Isae.

„Jen na obrázcích,“ odpovím.

V hladkých skleněných panelech se odráží růžově zářící proudnice i hluboká temnota okolního vesmíru. Malá červená světélka po obvodu celé stanice se rozsvěcejí a zhasínají, jako kdyby signalizovala nádech a výdech. Kolem slunce naší soustavy obíhá tak pomalu, že vypadá, jako by visela na místě.

„Na obrázcích vypadá jinak,“ dodám. „Zdaleka ne tak velkolepě.“

„Jako malá jsem tady prožila tři cykly.“ Isae se hřbetem ruky dotkne skla. „Učila jsem se, jak se chovat. Měla jsem přízvuk z Okraje a všichni se na mě dívali skrz prsty.“

Usměju se. „Pořád tím přízvukem někdy mluvíš. Když si nedáváš pozor. Líbí se mi to.“

„Tobě se to líbí, protože můj přízvuk z Okraje je hodně podobný tomu tvému z Hessy.“ Dlouhne mě prstem do tváře a já ji plesknu přes ruku.

„Tak pojd‘,“ řekne pak. „Budeme přistávat.“

Kapitán lodi, menší zavalitý chlapík s upoceným čelem, manévruje se svým drobným plavidlem směrem k obří základně – k zabezpečenému vstupu B, jak prohlásil. To písmeno teď skutečně svítí přímo proti nám. Pod ním se rozestoupí kovové panely a vstříc lodi se vysune tunel zakončený přechodovou komorou. Se syčením se připojí k lodi a jeden člen posádky zatáhne za páku a zajistí spojení zevnitř.

Všichni se nahneme ke vstupu do přechodové komory, ale necháme Isae prostor, aby mohla vystoupit první. Posádka, která nás zachránila, je parta vesmírných veteránů, která má za úkol kroužit po středním pásmu sluneční soustavy pro případ, že by se tam někdo dostal do potíží – anebo je sám dělal. Na palubě je jen kapitán, první důstojník a dva další muži, a ani jeden z nich toho s námi moc nenamluví. Nejspíš proto, že jim othyrština moc nejde – když už něco řeknou, znějí spíš jako Trellané.

Vyrazím za Isae jasně osvětleným tunelem. Skleněné stěny jsou tak čisté. Na chvilku mám pocit, jako bych plula prázdnotou, ale pod nohama cítím pevnou podlahu.

Sotva ji doženu, už nám jde vstříc skupina úředně vyhlízejících lidí ve světle šedých uniformách. U pasu mají proudové obušky, paralyzéry určené k tomu, aby omráčily, ale nezabily. Pohled na ně je uklidňující. Takhle by to tu mělo fungovat – všechno pod kontrolou, žádné nebezpečí.

Muž v čele skupiny, který má na hrudi několik vyznamenání, se před Isae ukloní.

„Dobrý den, kancléřko,“ řekne čistou othyrštinou. „Jsem kapitán Morel. Předseda Shromáždění byl informován o vašem příletu a dal pro vás připravit kajutu. I pro váš... doprovod.“

Isae si uhladí svetr, jako kdyby ho tím dokázala zbavit záhybů.

„Děkuji, kapitáne Morele,“ řekne už zcela beze stopy po přízvuku z Okraje. „Dovolte, abych vám představila Cisi Kereseth, rodinou přítelkyni z planety Thuvhe.“

„Rád vás poznávám,“ ukloní se mi kapitán Morel.

Nechám svému daru volný průchod. Ani na to nemyslím, je to instinkt. Většina lidí reaguje pozitivně, když si svůj dar proudu představím jako hřejivou deku, kterou je přikryju přes ramena, a kapitán Morel není výjimkou – hned se uvolní a jeho neosobní úsměv se promění ve vlídný. Myslím, že poprvé za celé dlouhé dny trochu zapůsobí i na Isae. Její ustarané vrásky kolem očí se na chvilku vytratí.

„Kapitáne Morele,“ řeknu, „děkujeme za vřelé přijetí.“

„Dovolte, abych vás doprovodil do vašich komnat,“ řekne. „A vám,“ obrátí se na velitele lodi, která nás sem přivezla, „děkuji, že jste sem kancléřku Benesit bezpečně dopravil.“

Starší muž něco nesrozumitelně zabručí a s námi se rozloučí jen kývnutím hlavou.

Boty kapitána Morela na hladké podlaze při každém kroku ostře klapou a v zatačkách hlasitě vržou. To, že je tady, znamená, že pochází z nějaké bohaté rodiny, ale nemá tělesné dispozice – anebo žaludek – na opravdovou vojenskou službu. Dostává úkoly, jako je tenhle, které vyžadují dobré vychování, uhlazenost a trochu diplomatických schopností.

Když mě kapitán dovede do mého pokoje – hned vedle toho pro Isae, což je praktické –, s úlevou si oddychnu. Sotva se za mnou zavřou dveře, shodím bundu z ramen a nechám ji spadnout na zem.

Je zřejmé, že místnosti připravili přímo pro nás. Jak jinak si vysvětlit, že celou vzdálenější stěnu zdobí pohyblivý obraz planin porostlých pernatkou, zvolna se vlnící ve větru. Jsou to snímky z Thuvhe. Před stěnou je úzká postel s tlustou hnědou dekou zastlanou pod matrací.

Dotknu se panelu u dveří a prstem odklepávám ikony a popisky, až se dostanu k tomu, co hledám. *Tapeta*. Projedu si nabídku motivů a vyberu zasněženou Hessu. Na vrcholku kopce se rudě třpytí kupole chrámu. Kloužu pohledem po střechách domů na úbočí a všímám si točících se větrných korouhviček. Domy se ztrácejí za bílým závojem padajících vloček.

Někdy zapomínám, jak krásně je doma.

Záběr je ořezaný tak, že jen úplně na krajíčku vidím kousek polí, na kterých hospodařil náš otec. Někde za nimi je louka, kde jsme uspořádali Eijehův a Akosův pohřeb. Nebyl to můj nápad, to máma postavila hranici ze dřeva a plamenců, odříkala modlitby a zapálila oheň. Já jen stála vedle ní ve svém kutyahu a s nasazeným obličejovým štítem, abych mohla plakat a nikdo to neviděl.

Až do té chvíle jsem Eijeha a Akose nevnímala jako ztracené, jako definitivně ztracené. Myslela jsem si, že když za ně máma pálí hranice, musí vědět, že jsou mrtví – tak jak to může vědět jen orákulum. Ale ona nevěděla ani zdaleka tolik, kolik jsem si myslela.

Padnu na postel a zírám na ten snůh.

Možná nebylo moudré vypravit se sem, držet se své kancléřky, místo abych následovala svou vlastní rodinu. O politice toho moc nevím – většímu života jsem prožila v Hesse a tady jsem tak daleko od všeho, co znám, že to je skoro až legrační. Ale znám Thuvhe. Znáám lidi.

A někdo se musí postarat o Isae, než se utopí ve vlastním žalu.

U Isae v pokoji vypadá zadní stěna jako okno do vesmíru. Třpytí se tam hvězdy, maličké zářivé tečky, a kolem se kroutí a plazí proudnice. Připomene mi to jednu naši hádku z dřívějšíka, z dob, kdy jsem ji ještě tak dobře neznala.

Nevíš nic o mé planetě a lidech, kteří tady žijí, řekla jsem jí tehdy. Bylo to poté, co veřejně vystoupila jako kancléřka. Spolu s Ori mě navštívily v mém bytě na univerzitě a ona mě pokárala, že se k její sestře chovám tak důvěrně. A můj dar proudu mi tehdy z nějakého důvodu umožnil odpovédět stejně rázně. *Vždyť jsi tu poprvé.*

Tehdy se zatvářila strašně dotčeně a podobně se na mě dívá i teď, když vstupuju do jejího pokoje – dvakrát většího než dali mně, ale na tom není nic divného. Sedí na okraji postele ve spodničce a spodním prádle, vlastně jen trenkách, které jí plandají kolem dlouhých, kostnatých nohou. Ještě nikdy jsem ji neviděla takhle neupravenou. Připadá mi nějak víc zranitelná, jako kdybych jí čerstvě po procitnutí viděla až do žaludku.

Celý svůj život jsem tuhle planetu milovala víc než svou rodinu a své přátele, víc než vlastní život, odpověděla mi tehdy. Ty jsi celý život chodila po jejím povrchu, ale já pronikla hluboko do jejích útrob, tak se neopovažuj mi tvrdit, že ji neznám.

Isain problém spočívá v tom, že má tak silnou hroší kůži, až někdy pochybuju, jestli pod ní vůbec něco je. Není jako Cyra Noavek, která člověku ukáže všechno, co se v ní bouří, anebo jako Akos, jehož pocity se mu třpytí v očích jako drahocenný kov zachycený na dně sítky. Isae je prázdná.

„Za chvilku dorazí můj přítel – ten, o kterém jsem ti povídala,“ řekne zastřeným hlasem. „Byl poblíž, když jsem mu volala.“

Poté co nás zachránila hlídková loď, na chvíli obsadila její navigační palubu s tím, že se musí spojit s jedním starým přítelem, se kterým vyrůstala. Jmenoval se Ast. Říkala, že by se jí hodila pomoc od někoho, kdo nemá vazby na Shromáždění, na Thuvhe ani Šotet. Ast byl „Okraják“, jak tomu někteří lidé říkali – narodil se na nějakém rozbitém měsíci za proudnicí.

„To jsem ráda,“ řeknu.

Abych ji uklidnila, zkusím na ni jeden ze svých oblíbených pocitů, vodu. Je to zvláštní, protože toho o vodě moc nevím – vyrůstala jsem na ledové planetě. Ale ve sklepení pod chrámem v Hesse byl horký pramen, který orákulům pomáhal rozšiřovat jejich vize, a máma mě tam jednou vzala, abych se naučila šlapat vodu. Byla tam tma jako v hrobě, ale obklopovala mě horká voda, hebká jako hedvábí, jen těžší. Teď do toho těžkého hedvábí zavinu Isae a pozoruju, jak napětí v jejích ramenou povoluje. Pomalu ji poznávám a teď, když už nejsme na té šotetské lodi, je to pro mě snazší.

„Byl to syn mechanika na lodi, na které jsem vyrůstala,“ řekne a protře si oči. Věděla jsem, že prožila celé mládí na cestách, na nákladním korábu, který se nikde dlouho nezdržoval. Ideální místo pro někoho, kdo se chce ukrývat. „Byl tam i během toho útoku. Přišel o otce. A taky o pár kamarádů.“

„A co dělá teď? Je taky mechanik?“

„Ano,“ přikývne. „Ale zrovna mu končila smlouva na jedné palivové stanici nedaleko odsud. Dobré načasování.“

Možná je to tím pocitem, že potřebuje někoho jiného, i když jsem tady, anebo je to čirá závist, ale mám z toho Asta špatný pocit. A nevím, co si on bude myslet o mně.

Jako kdybych to svými myšlenkami přivolala, najednou zabzučí zvoněk u dveří. Když Isae otevře, stojí tam zaměstnanec Shromáždění, jehož pohled hned bezděky sklouzne k jejím holým nohám. Ramenatý muž za ním drží v každé ruce velký látkový pytel. Hřbetem pravačky odstrčí úředníka stranou a z rukávu mu vyletí něco, co vypadá jako létající hmyz.

„Pazha!“ vykřikne Isae a nechá si brouka přistát na dlani. Není to opravdový brouk, je kovový a vydává pravidelné cvakání. Je to navigační bot, který pomáhá slepčům s orientací. Ast k němu nakloní hlavu, vydá se za zvukem a hned za dveřmi odhodí oba vaky na zem. Isae se mu s broučkem na dlani vrhne kolem krku.

Její dar proudu se týká vzpomínek – nemůže je lidem brát jako Ryzek, ale dokáže si je prohlížet. Někdy je dokonce vidí, aniž by chtěla. Proto chápu, že hned zaboří tvář do jeho ramene a nasaje jeho vůni. Jednou mi řekla, že vůně jsou tak úzce spojené se vzpomínkami, a právě proto jsou pro ni velmi důležité. Díky nim se z vlny vzpomínek, které se na ni valí, kdykoli se někoho dotkne, stane tenký, zvladatelný pramínek.

Teprve když Ast zamrká, všimnu si jeho očí. Jejich duhovky lemuje bledě zelené světlo a kolem zorniček má bílé kroužky. Jsou to mechanické implantáty. Pohybují se trhaně, v rychlých skocích. Je mi jasné, že s nimi nic moc nevidí – zřejmě o něco víc, než by viděl bez nich, ale jsou to jen pomůcky, podobně jako ten brouček, kterému Isae říká Pazha.

„Pěkná nová technologie,“ řekne mu Isae.

„Jo, tohle je na Othyru nová móda,“ zahlaholí s okrajovým přízvukem. „Každý, kdo něco znamená, si vydloubává oči nožem na máslo a nahrazuje je umělými.“

„Ty a ten tvůj sarkasmus,“ usměje se Isae. „A pomáhají aspoň trochu?“
„Jak kdy. Záleží na světle.“ Ast pokrčí rameny. „Vypadá to tu pěkně.“
Luskne prsty a vyše Pazhu z Isainy ruky do místnosti. Robůtek ji oblétně kolem dokola a v každém koutě zapíská. „Velké. Voní to čistotou. Ale proč nemáte korunu, kancléřko?“

„Nehodila se mi k šatům,“ řekne Isae. „Mimochodem tohle je moje přítelkyně Cisi.“

Brouček teď letí směrem ke mně, párkrát se rychle otočí kolem mé hlavy, ramen, břicha i nohou. Snažím se poslouchat jeho cvrlikání tak, jak je asi vnímá Ast, který si podle toho dělá představu o mé podobě, ale mé uši na to nejsou trénované.

On sám má na sobě tolik vrstev, že ani nedokážu odhadnout, která část oděvu je která. Patří ta kapuce k jeho bundě nebo ke svetru pod ní? Kolik má na sobě triček, dvě nebo tři? Z kapsičky u pasu mu místo nože trčí šroubovák.

„Ast,“ představí se mi, ačkoli to zní spíš jako zavrčení. Natáhne ruku mým směrem a čeká, až mu s ní přijdu potrást, tak to udělám.

„Cisi,“ řeknu. Jeho dlaň hřeje a má příjemný stisk, ne přehnaně silný. Instinktivně si s ním spojím jeden z pocitů svého daru – vlny tepla, jako když se tetelí vzduch.

Na lidi, kteří zrovna nejsou rozrušení, zabírá většina mých struktur, ale já nejraději používám ty, které nevnímají. V jeho případě se však podle náznaku pochybností dá poznat, že si všiml, že se něco děje.

„Páni,“ vyhrkne překvapeně. „Co to má být?“

„Oh, omlouvám se,“ řeknu rychle. „Někdy svůj dar jen těžko ovládám.“

V tomhle ohledu lžu vždycky. Lidi to uklidňuje.

„Cisi je dcerou thuvheského orákula,“ řekne Isae.

„Sedícího orákula,“ opravím ji automaticky.

„Ono jich je víc druhů?“ zeptá se Ast. „To jsem nevěděl. Na Okraji orákula nemáme. Ani urozené předurčené rody.“

„Osudem předurčené rody nepatří na Thuvhe ke šlechtě,“ namítnu. „Spíš mezi ty méně šťastné.“

„To je smůla.“ Ash nakrčí obočí. „Předpokládám, že sama nejsi se svou sudbou spokojená?“

„Ne, to nejsem,“ řeknu tiše.

Rukou si přejede po dolním rtu. Na jednom nehtu má takovou stínku, že vypadá jako nalakovaný.

„Omlouvám se,“ řekne po chvíli. „Nechtěl jsem se dotknout citlivého tématu.“

„To je v pořádku.“

Není to pravda a mám pocit, že to oba víme, ale on na mě dál netlačí.

Isae zvedne z podlahy své šaty, navlékne si je přes ramena a vpředu si zapne zip, který jí sahá po pás, ale s tuctem drobných knoflíčků od pasu výš už neztrácí čas.

„Asi jsi pochopil, že jsem tě sem nevolala proto, abys mi přivezl moje staré věci,“ řekne a založí si ruce na prsou. Najednou přepnula do formálnějšího tónu a zaujala postoj kancléřky. Poznám, že i Ast si všiml, že se něco změnilo. Vypadá skoro vylekaně, umělými očima těká sem a tam.

„Chtěla jsem tě požádat o pomoc. Na delší dobu,“ řekne Isae. „Nevím, co jsi zrovna dělal a od čeho jsi odjel. Ale už není moc lidí, kterým bych mohla důvěřovat, možná jsou dokonce všichni v téhle místnosti, a já...“

Ast zvedne ruku a zarazí ji.

„Nech toho,“ řekne. „Samozřejmě, že zůstanu. Tak dlouho, jak bude zapotřebí.“

„Opravdu?“

Natáhne k ní ruku, a když ji Isae chce přijmout, otočí zápěstí a chytne ji kolem palce tak, jak to dělávají vojáci. Pak si jejich spojené dlaně přitiskne k srdci, jako by skládal přísahu, ačkoli podle toho, co se říká, Okrajáci přísahají jediné tak, že si odplivnou.

„Je mi líto, co se stalo s tvou sestrou,“ řekne. „Vím, setkal jsem se s ní jenom jednou, ale měl jsem ji rád.“

Svým způsobem je to krásné. Přímočaré a upřímné. Chápu, co se jí na něm líbí. Zkusím na něj jiný pocit, objetí paží sevřených kolem hrudi. Pevné, ale uklidňující.

„Tak tohle je opravdu znepokojující, Cisi,“ řekne. „Nejde to nějak vypnout?“

„Můj bratr to dokáže svým darem, ale na nic jiného jsem zatím nepřišla,“ řeknu. Ještě nikdy jsem se nesetkala s nikým, kdo by působení mého daru vnímal tak vědomě. Zeptala bych se ho, v čem spočívá ten jeho, kdyby to nebylo nezdvořilé.

„Nech to být, Aste,“ řekne Isae. „Cisi mi hodně pomohla.“

„Tak to je dobře.“ Otočí se mým směrem a usměje se. „Když něco o někom řekne Isae, rád tomu věřím.“

„Já taky,“ řeknu. „Hodně mi toho vyprávěla o lodi, na které jste vyrůstali.“

„Nejspíš ti taky řekla, že to tam smrdělo jako ve zpocených ponožkách,“ ušklíbne se.

„To jo,“ přikývnu. „Ale taky říkala, že to tam svým způsobem bylo fajn.“

Isae ke mně natáhne ruku a proplete své prsty s mými.

„Tak teď jsme tři proti zbytku galaxie,“ řekne. „Doufám, že jste oba připravení.“

„Nepřeháněj,“ konejší ji Ast.

Isae se ušklíbne, sevře mou ruku pevněji a tiše řekne: „Nepřeháním.“